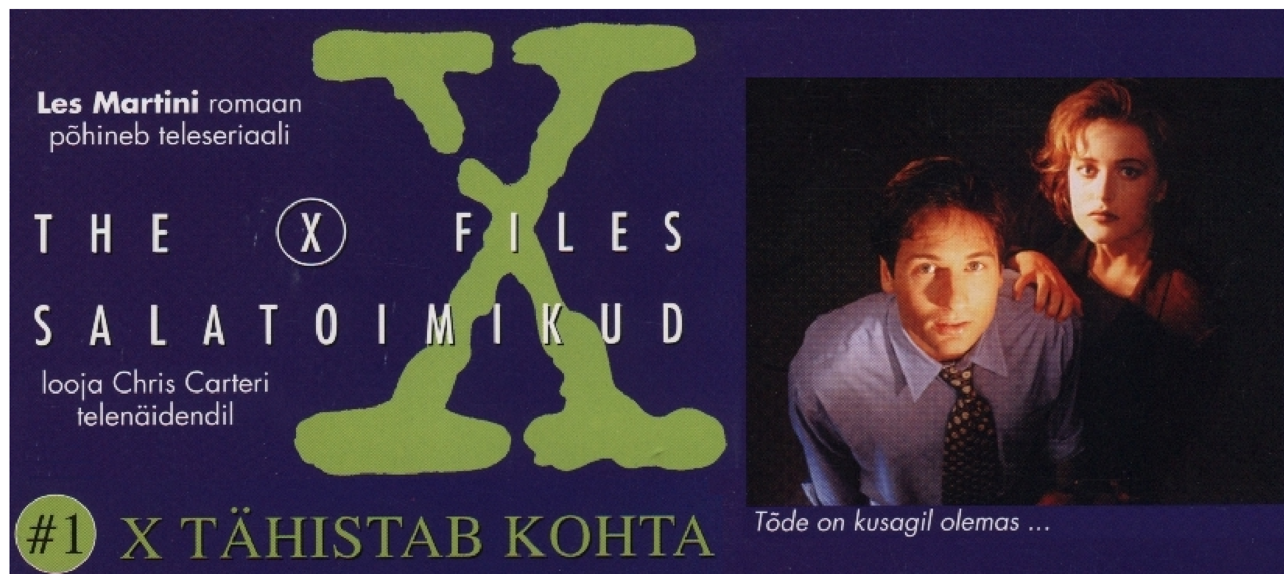

Hukule määratud lend

FJB arvates on Fox Mulder imelik – või hullemgi veel. Ta kinnitab pidevalt, et tulnukad jooksevad Maal amokki. Tema võluv ja tasakaalukas partner, agent Dana Scully peaks teda vaos hoidma. Kuid seda on raske teha, kui nad uurivad ühe Oregoni keskkooli lendu, milles on nii laipu kui elavaid surnuid.

Jah, Mulderi teooriad ’89. aasta lennu kohta on enam kui imelikud. Kuid maailmas, kus mõistus lülitatakse välja nagu lamp, laipadel on maavälise mõju jäljed ning öö on järsku täis metsikut kurjust, ei pruugi Fox Mulder üldse veider olla. Tal võivad lihtsalt olla vastused, milleks keegi veel valmis ei ole…

1 . peatükk

Noor naine jooksis läbi metsa. Ta oli paljajalu. Ta komistas kivide otsa ja libastus libedatel langenud lehtedel. Tema öösärk jättis ta käsivarred paljaks. Oksad ja okkad rebisid ta ihu. Kuid ta jooksis ikkagi. Tema nägu rääkis enda eest. Sellel oli tagaaetava looma ilme.

Higi kleepus ta ihul. Ta hingeldas. Ta silmad olid pisaraid täis. Silmad läksid pärani, kui ta tundis, et kukub.

Ta oli ühe väljaulatuva juure otsa komistanud. Ta kukkus raiesmikku käpuli. Ta jäigi sinna hingeldades maha. Ta oli liiga väsinud, et üles tõusta.

Ta teadis, et tagaajamine oli läbi. Ta võis vaid oodata.

Hetk hiljem oli kõik möödas.

Maapinnalt tõusis tolmu- ja lehtede tuulispask. Üha kiiremini ja kiiremini keerles tolmukurat ta ümber. Lendavad liivaterad torkisid teda nagu miljon mesilast. Tema silmad pilkusid meeleheitlikult. Siis ähmastusid need pimestavvalge valguse sähvatuses.

Ebamaiselt valge valgus hoovas üle raiesmiku. Koos sellega tuli ka kõrge surisev heli. Tüdruk pani käed kõrvadele. Kuid hääl lõikas läbi nagu kreissae vingumine. Siis läks see isegi hullemaks, nagu oleks kolinal taotud rasket metalli.

Kogu tüdruku keha kangestus, valmistades end ette selleks, mis oli tulemas.

Valgusest ilmus mingi kogu. Näha olid ainult selle piirjooned. Valgus läks isegi veel heledamaks. Ja kõik - kogu, tüdruk, raiesmik, mets ja öö - kadusid selle sisse.

Järele jäi vaid tüdruku hääl. See karjus ühte sõna. Võibolla nime. Seda ei olnud võimalik öelda. Valu oli hääle lõhestanud.

Tema karjatuse kaja vaibus. Valgus hääbus. Pime mets oli vaikne nagu haud. Siis hakkasid linnud laulma. Lehed kahisesid tuule käes. Elu jätkus, jättes tüdruku maha, elavatele leidmiseks.

Nad leidsid ta järgmisel päeval. Üks põldvutikütt märkas laipa varajasel koidikul. Ta kihutas täie kiirusega linna uudist teatama. Kui hommikupäike Oregoni taeva sügavsiniseks muutis, olid ametivõimud juba kohal.

"Ma pakuksin surmaajaks kaheksa kuni kaksteist tundi tagasi," ütles linna koroner politsei peadetektiivile. Nad seisid ja vaatasid näoli lamavat surnud tüdrukut. Tema kõrval põlvitasid koroneri kaks abilist.

"Ja põhjus?" küsis detektiiv. Ta oli suur, jõuline mees. Kuid praegu olid ta laiad õlad kühmus.

Enne vastamist köhatas koroner hääle puhtaks. "Nähtavat põhjust ei ole. Ainult mõned kriimustused ja vermed.Aga ei mingit märki peksmisest või füüsilisest kallaletungist See on ainus, mis meil on."

Koroner kummardus tüdruku poole. Ta tõstis öösärgi äärt. Ta paljastas tüdruku selja alaosas kaks punast märki. Need olid umbes mündisuurused vorbid.

Detektiiv vaatas neid ja vahetas siis koroneriga pilgu. Kummagi mehe silmis polnud imestust. Ainult mom äratundmine.

Detektiiv surus hambad kokku. Ta ei saanud järgmist sammu enam edasi lükata.

"Keera ta ümber," ütles ta.

Assistendid keerasid tüdruku jäiga keha selili. Lehed ja muld kleepusid ta näole. Tema ninast jooksis kuivanud veretriip nagu pruun värv. Kuid detektiivile ei valmistanud tema äratundmine mingeid raskusi. Tal oli lihtsalt raske sõnu välja öelda.

"Karen Swenson," ütles ta.

"Kas te tunnete ta kindlalt ära?" küsis üks abilistest.

"Ta käis mu pojaga koos koolis," ütles inspektor.

Sõnagi lausumata ajas detektiiv selja sirgu. Ta keeras ringi ja hakkas oma maastikuauto poole kõndima.

"Kas '89. aasta lend, detektiiv?" hüüdis koroner talle järele.

Detektiiv eivastanud.Ta kiirendas vaid sammu.

See ei takistanud koroneri talle järele hüüdmast "See juhtub uuesti, eks ole?" Tema sõnad ei olnud õrritav küsimus.

Need olid õudusttekitav vastus.

2 . peatükk

Dana Scully seisis laipa vaadates. Kuid see ei olnud naise laip. See oli kahvatu noore mehe laip.
Naise nägu oli ilma igasuguste emotsioonideta. Ta oleks võinud samahästi vaadata baklažaani. See kuulus lihtsalt igapäevase töö juurde.
Scully oli kaunis noor naine. Kuid oma tööd ei olnud ta saanud tänu sellele. Ta oli saanud selle tänu oma ajudele.Ta oli väga terava mõistusega ja ei kartnud seda näidata. Ta oli selline agent, keda FJB parajasti otsis, kui ta endale tööd vaatama tuli.
Tema viimane töö FJB-s oli Õppeakadeemias loengute andmine. Täna kasutas ta laipa, et näidata, kuidas tunda ära elektrilöögi tagajärjel saabunud surma. Ta rääkis selgelt Kuid ta rääkis ka kiiresti, lennutades tehnilisi termineid nagu sädemeid rongiratta alt. Kui ta õpilased teda jälgida ei suutnud, polnud midagi parata. Neist ei oleks niikuinii head FJB agenti saanud.
"Elektrišokk katkestab südamelöögid ja viib rivist välja suurema osa autonoomseid süsteeme. Surm saabub kudede kahjustuste tõttu südames eneses, sinuses ja arterivatsakese sõlmpunktides. Erineval määral juhime me kõik elektrit. Kui mina võin välgulöögist ellu jääda, võivad teised oma sõrme lambipirni pesasse pannes surra. Samamoodi võib tappa elektrikarjus. Juurdluses peaksite otsima ümmargust punakat vorpi..."
Scully peatus. Klassi oli sisenenud veel üks agent Tema sile laup tõmbus kipra. Talle ei meeldinud, kui keegi tema loengut katkestas. Kuid ta unustas oma viha, kui ta luges kirjakest, mille agent talle ulatas.
"Teie kohalolek on nõutav Washingtonis täpselt kell 16.00. Võtke ühendust eriagent Jonesiga."
Scullyl võis ju oma mõistus olla. Aga ta ka täitis käske. See tegi temast sellise agendi, kes FJB-le kõige rohkem meeldis.
Täpselt kell neli pealelõunal oli Scully FJB peakorteris. Ta näitas registraatorile oma ametimärki. "Mul on kokkusaamine - "
"Agent Scully," ütles sügav hääl tema selja taga.
Ta pöördus vastamisisuure, muljetavaldava mehega. Ta paistis olevat üle viiekümne. Scully ei olnud teda kunagi varem näinud. Kuid ta aimas, kes see oli.
"Jones," ütles mees. "Järgnege mulle. Me oleme hiljaks jäänud."
Ta juhtis Scully pikka tühja koridori. Nende sammud kajasid külmal marmorpõrandal. Scully pidi peaaegu jooksma, et pika sammuga mehele järele jõuda.
"Kas mul on mingisuguseid probleeme?" küsis ta.
"Teid küsitletakse," ütles Jones, "väga kõrgel tasemel."
Jones juhtis ta läbi suurte kahekordsete uste. Nende taga oli konverentsisaal. Ümber ovaalse laua istus kuus meest. Nad olid üle kuuekümne. Scullyl ei olnud vaja nende võimu tajumiseks nende tiitleid teada. Seda hoovas neist nagu külma lahtise külmkapi ukse vahelt.
Jones juhatas Scully tooli juurde. Ta ise jäi Scully taha seisma.
Esimesena rääkima hakanud mees paistis seal kõige vanem olevat. Kuid vanus ei olnud tema pilku tuhmistanud. Scully tundis, kuidas see teda puuris. Ja tema hääles ei olnud nõrkuse jälgegi. See oli tugev ja külm nagu teras.
"Tänan, et te tulite, agent Scully," ütles mees. "Nagu me näeme, olete te Büroos kaks aastat olnud." "Jah, sir," ütles Scully.
"Teil on astronoomia alal diplom?" jätkas mees. "Siis lõpetasite te arstiteaduskonna. Aga te otsustasite mitte praktiseerida. Selle asemel saite te füüsikas kõrgema kraadi. Palun selgitage meile oma erinevaid õpinguid."
"Noh, sir, ma tulen väga raamatuhuvilisest perekonnast," ütles Scully "Ma arvan, et teadus oli minu jaoks üks mässamise vorme."
Scully mõistis, et tema väike nali kukkus läbi. Ruumis ei olnud näha mitte ühtegi naeratust.
Scully köhatas hääle puhtaks ja jätkas: "pärast meditsiiniteaduskonda kaalusin ma Riiklikule Kosmoseinstituudile uurimistöö tegemist. Ma arvasin, et seal on mul füüsikast kasu. Aga selle asemel otsustasin ma hoopis FJB-ga liituda. Ma sain oma füüsikakraadi FJB Akadeemias."
Laua taga istujad lehitsesid pakse kaustu. Scully teadis, et kogu tema elu on neis must-valgel kirjas. Tükk aega kostis ainult paberikrabinat.
Siis küsis üks teine mees äkitselt: "Kas te olete tuttav Fox Mulderi nimelise agendiga?"
"Jah, olen küll," ütles Scully. See nimi tuli talle ähmaselt tuttav ette.
Kuidas?" küsis teine mees.
"Kuulu järgi," vastas Scully. "Teised agendid räägivad temast mõnikord. Kuulsin Akadeemias teda hüüdnime "Tondi-Mulder" järgi kutsutavat."
Jones lõikas vahele: "Ma kinnitan teile, et see reputatsioon ei vasta tõele. Mulder on äärmiselt võimekas agent. Ta lõpetas nii Harvardi kui Oxfordi psühholoogiateaduskonna kiitusega. Tema kirjutis sarimõrvaritest ja okultismist aitas meil ühte kõige raskemat juhtumit lahendada. Ta on arvatavasti kriminaalosakonna kõige parem analüütik."
Kaugemale Jones ei jõudnud. Esimene mees katkestas teda jämedalt. "Kahjuks on agent Mulder iseseisvalt arendanud tugeva huvi ühe üpris kummalise projekti vastu. Tegelikult rohkemagi kui huvi. Täieliku kinnisidee. Kas te olete tuttav niinimetatud Salatoimikutega?"
"Ähmaselt, sir," ütles Scully. "Nagu ma aru saan, on neis juttu kummalistest sündmustest, seletamatutest nähtustest."
"Need on kokkukraabitud kummitusjutud," uratas teine mees.
Esimene mees saatis kõnelejale terava pilgu. Siis pöördus ta uuesti Scully poole. "Agent Mulder tahab kulutada nii enda kui ka Büroo aega nende toimikute uurimisele. Ta ei kuula ettepanekuid, et ta võtaks endale teisi ülesandeid."

Esimene mees laskis Scullyl seda informatsiooni seedida. Siis ta jätkas: "Preili Scully, teie suurepärase ametialase ettevalmistuse tõttu hakkate te Mulderit salatoimikute uurimisel aitama. Te kirjutate nendest juurdlustest ettekanded. Te annate nende väärtusele ka oma ausa hinnangu. Te esitate oma ettekanded sellele grupile ja ainult sellele."

Scully liigitas oma ülesande kohe ära. Siin ei olnud mõistust vaja.

"Nagu ma aru saan, tahate te, et ma Salatoimikute kuulsusesära hävitaksin?" küsis ta.

Hetkeks valitses pingeline vaikus.

Esimene mees ütles: "Agent Scully , me usume, et te viite läbi korraliku teadusliku analüüsi. Kui teie ettekanded tekitavad salatoimikute suhtes kahtlusi, siis olgu peale. Ma olen kindel, et me võime agent Mulderi suuri võimeid mujal kasutada. Ja muidugi ka teie omi. Teie karjäär hakkab õitsema - kui salatoimikud on teil seljataga."

Ta ütles seda kiiresti ja napisõnaliselt. See välistas edasised küsimused.

Scully oskas öelda ainult ühtja ta ütles seda. "Jah, sir."

"Jones annab teile täieliku ülevaate," ütles esimene mees.

"Me ootame teie ettekandeid," ütles teine mees. "Teie siiraid ettekandeid.Ärge sõnadega peenutsege. Te võite asju õigete nimedega nimetada."

Scully ootas, kuni ta oli Jonesiga kahekesi koridori jõudnud. Siis küsis ta: "Milline Mulder tegelikult on?"

Jones ajas huuled prunti ja naksutas keelt "Mulder? Tark. Väga tark. Ja ka väga iseseisev. Tihti raskesti mõistetav. Ühesõnaga - FJB normide kohaselt imelik." Ta vaikis ja lisas siis: "Ta saab kohe aru, mis teil plaanis on."

Scully saatis talle oma kõige parema süütu pilgu. "Mul ei ole midagi plaanis, sir. Ma täidan ainult käske."

3. peatükk

Fox Mulderiga kohtuma minnes ootas Scully ainult üht. Ta ootas ootamatut.

Ta ei pettunud.

Mulderi kabinet oli FJB peakorteri keldris. Tema uksel polnud silti. Ilma Jonesita, kes ta sinna viis, ei oleks Scully seda iialgi leidnud.

Jones koputas, kuid ei jäänud vastust ootama. Scully sisenes tema järel.

See erines kõigist FJB kabinettidest, mida ta iial oli näinud. Raamatud katsid seinu põrandast laeni. Laudadel olid kõrged vanade ajalehtede, paberite ja ettekannete kuhjad. Neid jätkus ka põrandale koos fotodega ebamäärastest objektidest. Scully luges plakatilt seinal: "MA TAHAN USKUDA."

Kui nad sisenesid, seisis Mulder laua juures. Ta uuris heleda valguse all slaidi. Ta tõstis sellelt vastumeelselt pilgu, et oma külalisi tervitada. Scullyl avanes esmakordselt võimalus teda korralikult üle vaadata. Isegi siis oli teda raske määratleda. See oli sama mis panna kokku kahte piltmõistatuse tükki, mis kuidagi kokku ei tahtnud sobida.

FJB agendi kohta oli ta nägu noor, isegi poisilik. Tema juuksed oli tublisti pikemad kui Büroole oleks meeldinud. Ta oleks võinud MTV-s saatejuhina tööd saada.

Kui poleks olnud tema silmi.

Tema silmades oli midagi vana ja painatut Mingi teadmine. Midagi tarka.

Mulder naeratas tervituseks kelmikalt "Vabandust," ütles ta, "siin ei ole kedagi peale FJB kõige suuremate põlualuste.”

Jones vastas asjalikul häälel: “Mulder, saa tuttavaks oma uue abilisega. Eriagent Dana Scully, Fox Mulder."

"Abiline? Kui kena teada, et minu eest järsku nii hoolitsetakse." Mulder pöördus Scully poole. "Keda te vihastasite, et teid minusugusega kokku pandi, Scully?"

Scully säilitas rahu. Ta sai juba aru, et Mulderiga läheb vaja kogu tema rahu - ja siis veel natuke.

"Ausalt öeldes ootan ma teiega töötamist kannatamatult."

"Kas tõesti?" ütles Mulder. Ta vaatas Scullyle silma. "Mulle jäi mulje, et teid saadeti siia minu järele nuhkima."

Scully viisakas naeratus tardus. "Kui te kahtlete minu ametialases ettevalmistuses, tutvustan ma seda teile hea meelega," ütles ta.

Mulder ei vaevunud vastama. Selle asemel tuhlas ta läbi ühe paberikuhja. Lõpuks leidis ta paksu kausta.

""Einsteini kaksikparadoks - uus tõlgendus"", luges ta. "Dana Scully magistrikraadi väitekiri. Vaat see on alles ettevalmistus, Einsteini ümberkirjutamine."

"Kas te vaevusite seda lugema?" küsis Scully. Ta ei suutnud oma häälest jäist nooti välja jätta.

"Oo jaa," sõnas Mulder. “Mulle see meeldis. Aga asi on selles, et suuremas osas minu tööst ei paista loodusseadused toimivat."

"Te peaksite teadma ka seda, et agent Scullyl on meditsiini alal doktorikraad," ütles Jones talle. "Ta õpetab Akadeemias."

"Jah, ma tean," lausus Mulder. "Võib-olla saame me selle kohta tema kui arsti arvamuse." Mulder kustutas ruumis tuled. Ta lülitas oma slaidiprojektori sisse. Ta sisestas slaidi, mida ta enne oli vaadanud. Pilt ilmus seinaekraanile.

Scully nägi noort surnud naist raiesmikul näoli lebamas.

"Oregoni elanik, naissoost Vanus kakskümmend üks. Seletatav surma põhjus puudub. Kõik."

Ta näitas teist slaidi. "Siiski leiti tema selja alaosas kaks selget märki. Kas te oskate neid määratleda, doktor Scully?"

Scully läks ekraanile lähemale. Ta silmitses kahte märki. "Võib-olla nõelatorked,” ütles ta. "Vahest äkki loomahammustus. Või võimalik, et elektrilöök."

"Kuidas on teil lood keemiaga?" küsis Mulder. "Seda ainet leiti ümbritsevast koest"

Räägi veel kergest ülesandest, mõtles Scully uut slaidi uurides. Viimati oli teda niiviisi küsitletud esimesel kolledžiaastal. Ta hammustas huulde ja ütles siis: "See on anorgaaniline. Aga see erineb kõigest, mida ma näinud olen. Kas see on mingisugune sünteetiline proteiin?"

Mulder kehitas õlgu. "Ei tea. Mina ei ole seda ka enne näinud. Aga vaadake seda - Sturgisest, Lõuna-Dakota osariigist."

Ta pani uue slaidi. Seekord oli tegemist suure jässaka jalgratturi laibaga. Aga märgid olid samad.

Siis ilmus veel üks slaid. Mees lebas näoli lumes. Märgid olid jälle samas kohas. "Shamrock, Texas," ütles Mulder.

"Kas teil on mingi teooria?" küsis Scully.

"Minul? Mul on palju teooriaid," ütles Mulder. "Aga võib-olla on teil ka teooria. Teooria selle kohta, miks Büroo mind kuulda ei võta. Miks Büroo juhtumid seletamatuteks nähtusteks lahterdab. Miks Büroo arvab, et need tuleks kausta panna ja unustada."

Mulder katkestas äkitselt oma sõnavalingu. Ta esitas Scullyle päeva raskeima küsimuse. "Kas te usute maavälisesse elusse?"

Scullyl võttis hea vastuse leidmine aega. "Ma pole selle peale kunagi eriti mõelnud," ütles ta.

"Teadlasena," käis Mulder peale.

"LoogiIiselt võttes peaksin ma "ei" ütlema." Scully hääl jäi kahtlevaks. Ta pidi koos selle tüübiga töötama. Pole mingit mõtet alustada talle vastukarva olemisega. "Kosmoseavaruste kaugused on liiga tohutud. Ainuüksi vajalik energia käib üle kosmoselaeva -"

"Säästke mind oma õpikutarkusest," sähvas Mulder. "See tüdruk Oregonis. Ta on oma lõpuklassis neljas saladuslikult surmasaanu. Meile tuntud teadus ei anna mingeid vastuseid. Kas me ei pea mitte sellest kaugemale minema? Kas me ei peaks kaaluma seda, mida sa nimetaksid "fantastiliseks"?"

Scully oli püüdnud nii kaua rahulikuks jääda kui võimalik. Tasa ja targu talitamine polnud tema stiil. Otsekohesus oli.

"Kui me ei tea, miks tüdruk suri," ütles ta, "siis on see sellepärast, et lahkamisel jäi midagi märkamata. Ilmselt oli tegemist lohaka surmajärgse ekspertiisiga. On olemas ainult üks asi, mida mina võtan fantastilisena. Väide, et on olemas vastuseid, mis on väljaspool teaduse valdkonda. Vastused on olemas. Tuleb lihtsalt teada, kust otsida."

Mulderi nägu lõi rahulolevast naeratusest särama.

"Mul on hea meel, et te nii arvate, agent Scully," lausus ta. "Ma olen kindel, et agent Jones on teiega nõus. Nagu kõik käskude ahela sikutajad. Kuulge, seda see "J" FJB-s tähendabki. Juurdlus ja uurimine on meie töö. Ja parem oleks, kui me sellega kohe alustaksime."

Mulder keeras slaidimasina kinni ja lülitas lambid uuesti põlema. "Homme varavalges näeme, Scully," ütles ta rõõmsalt "Sõidame Oregoni täpselt kell kaheksa hommikul."

4. peatükk

Järgmisel hommikul istus Scully Boeing 747 peal ja lendas Oregoni poole. Ta istus keskel vahekäigupoolsel kohal. Tema kõrval lebas sügavas unes üle nelja istme sirutunud Mulder.

Scully pleier mängis folk-rokki. Tal oli paks kaust süles. Kuid ta ei lugenud ega kuulanud. Ta teadis neid laule peast ja ta oli toimikuid juba seedinud. Neis oli juttu neljast kummalisest surmajuhtumist Bellefleuri Keskkooli '89. aasta lõpuklassis. Ta mõtleb nendest pikemalt hiljem. Praegu mõtles ta eelmise õhtu kohtumisest oma sõbra Ethan Minette'iga.

Ethan ei pahandanud, kui ta nende nädalalõpukohtamise ära jättis. Scully teadis, et ta ei pahanda. Tal tuli vaid Ethanile öelda, et tal on kiire töö. Mees teeks temaga samamoodi.Tegelikult oligi ta mitu korda nii teinud. Töö oli neile mõlemale esmatähtis - ja eriti Ethanile.

Aga ta ütles, et on Mulderist kuulnud. Aasta eest oli Tondi-Mulder ühte Iowa kongresmeni veennud UFO uuringuid sponsoreerima. Kuid nüüd oli see Washington D.C.s naljanumbriks saanud. Ethan teadis sellistest asjadest kõik. Tema tööks oli kongresmenide meele muutmine ja mõnikord ka käte väänamine, et nad hääletaksid nii, nagu tema ülemused tahtsid. Töö oli väga tasuv ja Ethan töötas selle kallal ööd ja päevad. Kui tal oli aega, käis ta Scullyga väljas - kui Scully sai Ethani oma tihedasse graafikusse suruda. Nad olid vaba-aja kallimad. Scully võis vaid öelda, et see oli parem kui mitte midagi.

Oli lihtne Ethani peale mitte mõtelda. Mis silmist, see südamest. Kuid ta ei saanud unustada oma viimast jutuajamist Jonesiga.

Kui nad olid Mulderi kabinetist lahkunud, küsis Scully Jonesilt: "Miks nad Mulderit nii hädasti tahavad?"

"Neil on oma põhjused," lausus Jones.

"Ja miks nad valisid mind?" küsis Scully.

"Tegelikult valisin mina teid," ütles Jones.

"No miks teie siis mind valisite?" küsis Scully.

"Sest ma teadsin, et te olete - õiglane," ütles Jones.

Rohkem Jones ei öelnud. Aga see pilk ütles küll, mille ta Scullyle saatis. Sellest võis lugeda, et ta lootis Scullylt Büroole puhta töö tegemist. See ütles ka seda, et ta oli Mulderist teisel arvamusel kuineed vanad mehed ülakorrusel.

Scully kiikas korraks Mulderi poole. Magades nägi ta välja kaitsetu ja süütu nagu laps. Kas ta oli plindris olev geenius või tülikas hull? Ta pidi ootama, jälgima ja vaatama.

Äkitselt lõid turvavöö tuled põlema.

Väljuhääldajast kostis stjuuardi hääl: "Palun teil kinnitada oma turvavööd, hakkame laskuma - "

Kaugemale ta ei jõudnud. Lennuk jõnksatas ja ta hääl kadus. Tundus, nagu oleks lennuk mingilt hiiglaslikult rusikalt hoobi saanud. Pea kohal lendasid pagasiluugid lahti. Salongituled kustusid. Lennukimootorite hääl vaibus. Kui lennuk langema hakkas, täitsid pimedat salongi reisijate karjed ja kriisked.

Ära satu paanikasse, kinnitas Scully endale. Ta vaatas alla ja nägi, et ta käed hoidsid käetugesid surmahaardes.

Järsku süttisid tuled taas. Mootorid hakkasid jälle möirgama. Ja Scully nägi, kuidas Mulder silmad avas ja õnnelikult naeratas.

"See on ilmselt õige koht," ütles ta.

Kui Mulder Scullyle nende üüriauto võtmed ulatas, naeratas ta jälle.

"Kui teile ei meeldinud see lennusõit," ütles ta, " ei meeldi teile kohe kindlasti minu juhtimine."

Scully ei vaielnud vastu. Ta istus rooli taha ja käivitas auto. See liikus mööda lennujaama sissesõiduteed musta kattega maanteele.

Tema kõrval pani Mulder päikeseprillid ette. Ta lülitas autoraadio sisse ja näppis jaamanuppu. Olles leidnud endale meelepärase jaama, avas ta valge paberkoti ja sirutas selle tema poole.

"Päevalilleseemneid tahate?" pakkus ta.

"Ei," ütles Scully. "Juhtimise ajal ei puutu ma neid kunagi."

"Nende nimel võiks surra," irvitas Mulder. "Vabandust väljenduse pärast".

"Ma lugesin neid toimikuid," sõnas Scully pilku teel hoides. "Te ei maininud, et FJB on seda juhtumit juba uurinud."

"FJB vaatas esimest kolme surmajuhtumit," teatas Mulder. "Nad katkestasid juurdIuse. Nad ütlesid, et tõendeid on liiga vähe."

Scully ei näinud prillide taga Mulderi silmi. Kuid tal oli tunne, et need olid ahenenud.

"Ilmselt arvate te, et tüdruku ja tema kolme klassikaaslase surma vahel on seos," ütles Scully.

"See on mõistlik oletus," lausus Mulder. "On ainult üks erinevus. Tüdruk oli ainus, kellel oli nii kaks kummalist märki kui ka tundmatu aine näide kudedes."

Scully noogutas. Ta mõtles lennukis sirvitud toimikute peale. "Tüdruk oli grupist ka ainuke, keda lahkas teine meditsiiniuurija."

Mulder elavnes. "Päris hea, Scully. Parem, kui ma arvata oskasin."

"Või lihtsalt parem kui te lootsite?" ütles Scully.

"Teaduse piiratuse tagajärjeks on tihtipeale piiratud teadlased," vastas Mulder.

"Ma loodan, et need sõnad maitsevad teile sama hästi kui need päevalilleseemned," torkas Scully vastu.

Kuid Mulder ei kuulanud teda. Ta kummardus raadio poole.

Elvis oli laulmise lõpetanud. Selle asemel tuli raadiost vali sumisev hääl. See oli kõrvulukustav. See oli vastupandamatult võimas. Scully polnud elu seeski midagi sellist kuulnud.

"Pidage auto kinni!" ütles Mulder. "Pidage auto kinni!"

Scully vajutas pidurid põhja. Auto peatus nii järsult, et pakiruum paiskus lahti.

Mulder oli hetke jooksul autost väljas. Ta läks pakiruumi juurde. Ta krahmas sealt midagi. Scully suu vajus lahti.

Mulder hoidis käes pihustatava värvi purki.

Heleoranži värvi purki.

Mulder läks umbes üheksa meetrit mööda maanteed tagasi. Seal maalis ta asfaldile suure oranži X-tähe.

"Mida kuradit see veel tähendas?" küsis Scully, kui Mulder uuesti autosse istus.

"Arvatavasti mitte midagi," vastas Mulder õlgu kehitades. Siis vaatas ta Scullyle otsa ja lisas: "Teiselt poolt jälle ei või kunagi teada, eks ole?"

Sellega pidi Scully nõustuma.

Ta ei teadnud päris kindlasti, mis ta ümber toimus. Tal polnud õrna aimugi sellest, mis Mulderi peas liikus. Ja ta ei teadnud, mis neid tee teises otsas ootas.

5. peatükk

Teeäärne silt ütles suurte tähtedega: "TERE TULEMAST BELLEFLEURI - SÕBRALIKKU LINNA."
Kuid kohalik rahvas ei olnud siltinäinud.
Linna keskuse ees seisev rahvasumm paistis olevat valmis kive loopima.
"Seda ma kartsingi," ütles Mulder.
"Mis siin toimub?" küsis Scully.
"Ma saatsin koroneri büroosse faksi," sõnasMulder. "Ma teatasin talle, et me tuleme."
"Kas see ongi kõik? " ütles Scully . "Kas neil on siin midagi büroo vastu või?"
"Ma teatasin ka seda, et me kavatseme vaadata klassi teisi surnuid," seletas Mulder.
Rohkem polnud tal vaja öelda. Kui Scully ja Mulder üüriautost välja tulid, ütles rahvamass kõik.
"Kas te olete FJB-st?" karjus keskealine mees. "Hoidke meie isiklikest asjadest eemale!"
"Kust te selle õiguse võtate?" nõudis üks naine nii kuidas jaksas. "Need on meie pojad ja tütred!"
"Need inimesed on juba küllalt kaotusevalu ja leina pidanud taluma," ütles preester.
Üks hästiriietatud ja võimuka olekuga mees hüüdis: "Üks mees on juba nende kuritegude eest süüdi mõistetud! Tema üle on kohut mõistetud ja talle on karistus määratud! Neis haudades pole midagi, mis seda valu väärt oleks!"
See kõik ei p ühkinud Mulderi näolt rahulikku naeratust. Scullyle hakkas see naeratus juba natuke närvidele käima. Selline naeratus on inimesel, kes teab midagi, mida sina ei tea. Tema arvates tõmbas see naeratus endale pahandusi kaela.
Mulder naeratas ikka veel, kui üks politseinik nende tee tõkestas.
"Agent Mulder," ütles ta. "Paberid on teie jaoks. Bellefleuri elanikud on teie tegevuse vastu kohtuorderi saanud."
Mulder võttis paberid. Ta sirvis need läbija kehitas õlgu.
"Oodake siin, kunima koroneri kabinetis ära käin," ütles ta Scullyle.
"Tänan väga," ütles Scully talle järele, kui ta hoonesse läks. Scully oli jäetud rahvahulka kuulama. Nüüd teadis ta, mis tunne oli vahekohtunikul, kes kodumeeskonna välja kutsus.
Mulderi kohtumine koroneriga ei olnud sugugi parem. Võib-olla vaoshoitum. Kuid mitte sõbralikum.
"Härra Truit?" ütles Mulder.
"Jah, sir. See ma olen," ütles koroner. Tema hääl oli jahe, ta silmad olid jäised. Tema kõrval vaatasid kaks assistenti Mulderit täpselt sama külmalt.
"Ma olen eriagent Mulder, FJB-st," lausus Mulder. "Me rääkisime telefoni teel. Kui ruttu me tööle saame hakata?"
"Noh, praegu ei saa me nende kohtuorderite pärast midagi erilist teha," ütles Truit Ta nägi välja nagu kass, kes on mitu kanaarilindu alla neelanud.
"Aga mul on vaja juurdepääsu lahkamisruumi. Ja sellele, kes iganes teie laboritööd teeb," ütles Mulder.
"Ma pean vist ennast selgelt väljendama," sõnas Truit "See võib ju natuke matslik linn olla. Aga me järgime seadust. Ma tõesti tahan teid aidata. Aga näete isegi."
"Hea uudis," ütles Mulder. "Te saate mind aidata. Me oleme huvitatud kolmest juhtumist Aga kohtuordereid on ainult kaks. Kellestki panime me mööda, kas pole?"
Truit vaikis.
"Ma olen FJB-st," tuletas Mulder talle meelde. "Ma esindan seadust"
"See on Ray Soames," ütles koroner tõrksalt
"Miks tema perekond kohtusse ei läinud, et takistada meid tema surnukeha üles kaevamast?" küsis Mulder.
"Sest Ray Soamesi perekond kadus kolme aasta eest," vastas Truit
"Kadus? Lihtsalt kadus?" nõudis Mulder.
Kuid Mulder oli saanud Truitilt kõik, mis saada oli. Koroneri huuled oli tihedalt kokku surutud. Mulderil polnud selle vastu midagi. Ta oli töö alustamiseks kõik vajaliku teada saanud. Nime. Ray Soames. Ta jättis rõõmsalt hüvasti. Truit ja ta assistendid ei vastanud.
"Kas rahvas tülitas teid?" küsis Mulder välja jõudes Scully käest
"Tülitas? Oiei, lihtsalt näitasid väikelinna külalislahkust – nii kuidas kops võttis," ütles Scully "Niisiis, kas te tormate alati linna nagu Pimeduse Prints?"
"Kas mu stiil ei meeldi teile?" küsis Mulder malbelt, kui nad üüriauto poole suundusid.
"Me tulime siia selleks, et uurida võimalikku mõrva," ütles Scully teravalt "Kuidas me saame üldse loota mingisugust koostööd kohalikega?"
Mulderi näol oli jälle see ärritav naeratus. "Mida te ootate, Scully?" ütles ta. "Marssivaid puhkpilliorkestreid ja paraadi? Teie Akadeemia lähenemisviisi kasutades ei leidnud FJB mitte midagi. Kui teile mu meetodid ei meeldi, võite te alati loobuda ja oma ettekandega mind maatasa teha. Kas mitte selleks teid siia ei saadetudki?"
"Ma olen siin selleks, et teid töös aidata," sähvas Scully vastu.
"Tõesti või?" ütles Mulder kulme kergitades. "Tõesti ja päriselt?"
Scully ei pidanud hakkama head vastust välja mõtlema, sest nende juurde tormas suur punase näoga mees.
"Millega te siin enda arvates õige tegelete?"raevutses ta.
"Sõltub olukorrast," ütles Mulder. "Kes te olete?"
"Doktor Jay Nemman," teatas mees.
"Maakonna kohtumeditsiiniekspert," ütles Mulder.
Scully pidi tunnistama, et Mulder tegi oma kodused ülesanded ilusti ära.
"Just nii," turtsus arst vihast "Kas te süüdistate mind, et ma jätsin nende noorte lahkamisel midagi märkamata?"
"Ei, sir," kinnitas Mulder talle. "Me viime läbi eraldi juurdlust. Me ei taha kellelegi varvastele astuda."

“Jajah," ütles Nemman kahtlustavalt "Pidage ainult meeles, et kõik uuringud, mida te soovite nende surnukehade kallal läbi viia, sooritan mina. See on minu maakond."

“Miks te viimast - Karen Swensoni lahkamist - ei teinud?" küsis Mulder.

“Ma olin puhkusel ja - " alustas Nemman.

"Palun vabandust," ütles Mulder otsekoheselt "Nüüd on see föderaalne asi. Kõik surmajärgsed uuringud viib läbi doktor Scully."

"Kuule - " uratas arst "Kui sa arvad, et paned need vanemad uuesti läbi elama nende kõige hirmsamaid õudusunenägusid - "

Nende sõnadega lükkas ta Mulderi tugevasti vastu üüriautot Ta tõstis oma suure singitaolise rusika.

Scully ei teadnud, kas Mulder karated oskas. Aga tema oskas küll. Ta valmistus kohalt liikuma - ja rahunes siis.

"Isa, lõpeta!" palus noore naise hääl. "Palun! Lähme lihtsalt koju!"

Hääl tuli üüriautost tee poole pargitud autost. Esiistmel olev noor naine oli kahvatu näo ja sassis juustega. Tema silmis oli varjutatud ilme. Nad paistsid olevat sama tumeda hirmu poolt vaevatud, mis kõlas ka tema hääles.

Doktor Nemman jõllitas ikka Mulderit Aga ta kõndis tagurpidi oma auto juurde. Ta ronis sisse. Auto kihutas kummide vingudes minema.

"Kena mees," ütles Mulder. "Kena päevitus. Võluv tütar."

Ta avas autoukse. "Kas te surnuaiale tulete, Scully?"

"Jah," ütles Scully "Ma tahan kindel olla, et me omaenda hauda ei kaeva."

6.peatükk

Truit ei olnud just rõõmuga valmis laskma Ray Soamesi hauda üles kaevata. Mulder pidi FJB kogu mõjujõudu pingutama, et koronerilt orderit saada.

Truit ja tema kaks assistenti koos paari kohaliku politseinikuga vaatasid kössitõmbunult pealt, kui hauakaevaja tööle asus. Kaevamise ajal voolas higi mööda mehe nägu. Oregoni päike oli kuum. Lõunane õhk oli niiske. Bellefleuri Hillside'i surnuaed oli nagu auruvann.

Kuid Mulder oli külma rahuga nagu alati. Musta mulla lendamist jälgides nosis ta oma päevalilleseemneid. Ta näeb välja nagu mäletsev lehm, mõtles Scully. Ta tundis, kuidas ta pluus kaenla alt niiskeks tõmbus.

"See on aja ja higi raiskamine," virises ta. "Aga see Danny Doty, kellest me kuulsime? Ta mõisteti ühe tapmise eest süüdi. Ta võis need kõik korda saata."

"Danny Doty andis end ise üles," ütles Mulder. "Ta ütles, et tappis kõik kolm. Häda oli selles, et politseinikud said teda seostada ainult ühega. Isegi siis ei olnud neil tema vastu kuigi palju tõendeid. Tibake tõestusmaterjali ja suur hulk oletusi. Ilma ülestunnistuseta oleks ta vabaks saanud. Kuid kõik tahtsid nii väga mõrvarit leida, et võtsid tema juttu kindla tõena. Kohalikele meeldib mõelda, et Danny tappis teised ka - lihtsalt selleks, et see kõik unustada."

"Nii te räägite jah," protesteeris Scully. "Kuid miks peaks ta üles tunnistama mõrvad, mida ta ei sooritanud?"

"Seda juhtub kogu aeg. Mõnele lihtsalt meeldib ennast tapjaks nimetada," ütles Mulder.Ta näris üht päevalilleseemet ja sülitas koore välja. "Igatahes on Danny siit umbes 110 kilomeetri kaugusel põhjas vanglas. Me võime minna ja talt küsida."

"Ja saada vastuseks mida?" grimassitas Scully. "Veel midagi, mida te ei usu? Äkki tunnistab ta ka viimase mõrva üles. Ta ütleb, et lipsas trellide vahelt välja ja tegi seda."

"Ärge kunagi alahinnake eluaeg kinniistuva mehe sõnu," ütles Mulder.

Scully vaatas, kuidas kirst lahtisest hauast välja vinnati. "Seda on rohkem, kui me siin selle poisi käest kuuleme," kommenteeris ta mornilt

Kuid haud ei tahtnud kirstu loovutada. Maa all olid juured selle ümber keerdunud. Vinnamisrihmad tõmbusid nende haaret murdes pingule. Kui kirst õhku tõsteti, avastas Scully, et ta hoiab hinge kinni. Ja ta kangestus koos kõigi teistega, kui rihm katkes.

Kirst kukkus ja prantsatas maha, See hakkas allamäge libisema. Üks samblaga kaetud hauakivi peatas selle.

Mulder suundus selle poole, Scully tihedalt kannul. Koroner ja tema kaks assistenti tulid nende järel.

Kaas oli osaliselt lahti põrunud. Mulder kummardus innukalt seda tervenisti ära tõstma.

Scully kummardus hea ülevaate saamiseks ettepoole. Ta oli proff ja see oli osa tema tööst Tema arvates oleksid nõrganärvilised pidanud teise ameti peal olema.

"Seis," käskis Truit "See ei ole ametlik protseduur."

"Jajah. Õige. Enne magamaminekut vaatan ma selle kindlasti reeglistikust järele," ütles Mulder.

Ta tõstis kirstukaane aeglaseltja ettevaatlikult üles.

Kui kaas kerkis, vaatas Scully üle ta õla.

"Uuhh." Ta ei suutnud peatada oma kurgust tulevat häält Ta ei suutnud peatada oma keha katvat kleepuvat külmahigi.

Mulderi näoilme nägemine ei teinud tema enesetunnet põrmugi paremaks.

See oli absoluutse õnnejoovastuse ilme, justnagu oleks ta maapealse paradiisi otsa komistanud.

"Ma arvan, et Ray Soames ei pääsenud ülikooli pesapalli meeskonda," ütles ta.

Kogu kirstus lebas valgel hallitanud satiinriidel. See oli väikese lapse suurune. Ta suur pea oli jalgpallikujuline. Tema ihu nägi välja nagu kortsunud pruun nahk.

"Kas see on - inimene?" ahmis Scully õhku. Ta ei olnud kindel, kas ta seda üldse teada tahab.

"Ma poleks iialgi - " õnnestus koroneril öelda, enne kui ta sai aru, et tal ei olnud mitte midagi öelda.

"Pitseerige see uuesti kinni," käskis Mulder. "Seda ei puutu ega näe mitte keegi. Mitte keegi."

Kuid Scully teadis, et Mulder ei olnud seda silmas pidanud.

Mulder oli silmas pidanud seda, et mitte kellelegi peale tema ei saanud osaks selle uurimise lõbu.

Loomulikult oli Scully tema kõrval.

Koroner andis neile enam kui rõõmuga omaette laboratooriumi.

Ta ei vaielnud vastu, kui Mulder kõik peale enda ja Scully ruumist välja kamandas.

"See on teie lapsuke - laske aga käia," ütles Truit Mulderile just enne seda, kui Mulder tal ukse nina ees kinni pani.

Mulder lukustas ukse seestpoolt "Vaatame siis, mida nad teile meditsiinikoolis õpetasid,"
ütles ta Scullyle.

"Ärge muretsege," ütles Scully. "Ma olen ennegi laipu uurinud."

"Kas tõesti?" sõnas Mulder. "Mõnda sellesarnast ka või?"

"Laip on laip," ütles Scully.

"Selles peate teie selgusele jõudma, eks ole?" küsis Mulder.

"Seda ma teengi," ütles Scully lühidalt " Andke mulle ainult aega diktofoni käima panemiseks. Ma tahan kõik oma leiud lindistada."

"Järeltulevatele põlvedele või?" küsis Mulder. "Või teie ettekande jaoks ülemustele?"

"Ütleme, et mõlemale," ütles Scully. "Ja võib-olla isegi teile, partner."

"Olgu," lausus Mulder. "Teie uurige ja lobisege, mina pildistan."

Ta võttis välja väikese Polaroid-tüüpi fotoaparaadi. Kui Scully tööle hakkas, käis ta ümber laiba ja klõpsutas iga nurga pealt pilte.

"Subjekt on sada viiskümmend kuus sentimeetrit pikk,"

ütles ta diktofoni. "Ta kaalub23,4 kilogrammi.Ta on suures osas kõdunenud. Tal on suured silmakoopad ja lapik kolju. Need näitavad, et tegemist ei ole inimese laibaga."

"Aga, eriagent Scully, mis muu see siis veel olla võiks?" lõikas Mulder sarkastiliselt vahele.

Scully hoidis oma hääle rahulikuna. "See on mingisugune imetaja. Ma pakun, et ta on ahvide perekonnast Tõenäoliselt šimpans."

"Proovige seda linnaelanikele öelda. Või perekond Soamesile," ütles Mulder. Tema silmad särasid rõõmust Ta fotoaparaat klõpsus ikka veel.

"Ma tahan koenäidiseid ja röntgenipilte," lisas ta. "Veretüüpi. Toksikoloogilist analüüsi. Ja täielikku geneetilist ülesehitust "

"Tõsiselt mõtlete või?" küsis Scully, kuigi ta teadis, et see oli rumal küsimus.

"Mida me siin teha ei saa, tellime me kaasa," ütles Mulder.

Scully kannatus oli otsas. "Kas te tõepoolest arvate, et see siin on mingisugune kosmosetulnukas? Kuulge, ma garanteerin, et keegi naerab praegu omal kõhu lõhki. Seesama isik, kes vahetas Ray Soamesi laiba selle pärdiku omaga siin. Me raiskame oma aega."

Tema raiskas oma sõnu.

"Kas me saame nüüd need röntgenipildid teha?" ütles Mulder.

Scully hääl tõusis. Ta kavatses Mulderile aru pähe panna või vähemalt seda üritades hääle kähedaks rääkida.

"Keegi tõmbab teid nöörist, Mulder," ütles Scully talle.

"Kes iganes selle tüdruku tappis, jookseb ikka veel vabalt ringi. Nad võivad uuesti tappa. Vabalt Ükskõik mis hetkel."

"Teil on õigus," lausus Mulder. "Ja oleks parem, kui me ta kohe peataksime." Mulder vaatas kella. "Kümme läbi. Me võime oma kuuelasulised relvad vööle kinnitada. Ja siis võime me minna jahtima mõrvarit, kelle otsimisest FJB juba aastaid tagasi loobus. Nagu kõik teisedki. Teisest küljest jälle võime me ju nohikud olla.Me võime seda laipa korralikult ja teaduslikult uurida. Meil ei pruugi siis enam küsida mis või kes see on."

Ta peatus. Tema pilk peaaegu anus Scullyt teda kuulama.

"Kuulge, Scully, ma ei ole hull," ütles ta. "Mul on samad kahtlused mis teil. Kas te aitate mul neist vabaneda?"

7 . peatükk

Järgmise päeva koidikuks oli Scully tagasi oma motellitoas. Kuigi tema töö polnud veel lõppenud. Müstilise olendi röntgenipildid olid kleeplindiga lambikupli külge kinnitastud. Ta vaatas neid veel kord. Siis avas ta oma sülekompuutri. Ta lülitas diktofoni sisse. Tema hääl kostis valjusti ja selgelt Ta hakkas oma ettekannet kirjutama.

"Röntgenipildid kinnitavad, et olevus on imetaja. Kuid need ei seleta väikese seadeldise olemasolu ta ninakoopas. See objekt on hall ja metalne. See on nelja millimeetri pikkune. Ma ei tea veel, mis see on."

Scully lõpetas kirjutamise. Ta lülitas diktofoni tõusis, et laibast leitud eset veel kord vaadata.

Väike metallsilinder oli nüüd klaaspudelikeses. Scully silmitses seda tähelepanelikult. Kuid ikkagi polnud tal õrna aimugi, mis see on. Võib-olla Mulderil oli, kuid ta ei rääkinud. Ja Scully ei küsinud ka. Praegu ei tahtnud ta enam rohkem mehe ideesid kuulda. Võib-olla sellepärast, et need kõlasid üha veenvamatena. Kui ta ette ei vaata, on ta varsti sama hull kui Mulder.

Uksele koputati.

Tulija oli Mulder.

Tal olid jalas luitunud lillad lühikesed püksid ja seljas valge T-särk. T-särgil oli ühes õlas väike auk. Tal oli tagurpidi peas pesapallimüts kirjaga "Brooklyn Dodgers". Ta näol oli särav naeratus.

“Ma olen liiga elevil, et magada," ütles ta. "Ma lähen jooksma. Kas tulete kaasa?"

"Jätan vahele," vastas Scully.

"Kas saite juba aru, mis asi see meie Sõbra ninas on?" küsis Mulder kiuslikult

"Ei," nähvas Scully. " Aga see ei sega ka mu und."

Mulder kehitas õlgu ja ulatas Scullyle paberitüki. "See tuli teile motelli administratsiooni."

Scully vaatas, kuidas ta eemale sörkis.Ta liikus sujuvalt, peaaegu hõljudes. Õhk oli ikka veel jahe, kuid Scullytundis, kuidas kuumus sisse immitsema hakkas. Juba muutus kahvatu koidutaevas tumesiniseks. Oli oodata järjekordset hõõguvkuuma päeva.

Scully sulges ukse ja vaatas paberitükki. Seal oli kirjas, et Ethan oli talle helistanud ja palunud tagasi helistada.

Scully valis Ethani koduse numbri Washington D.C.-s. Ta ei karga nii varajase kõne pärast rõõmust lakke. Kuid Scully tahtis rääkida kellegagi, kes ei olnud selle juhtumiga seotud. Kellegagi, kes ei uskunud väikestesse vallutajatesse avakosmosest.

Ethan võttis toru esimese helina peale.

"Halloo?" Tema hääl ei kõlanud rõõmsana.

"See olen rnina, Scully," ütles Scully. "Palun vabandust, et su äratasin."

"Ma olin juba üleval," ühmas Ethan. "Mõni minut tagasi helistas keegi mulle ja pani siis toru ära."

Scully naeratas endamisi. See oli ilmselt Mulder. Ta kontrollis Scullyt Ikka veel ei usaldanud Mulder teda. Noh, ega ta ei eksinudki. Scullyl oli ikkagi oma töö teha. Töö, mis seisnes Mulderi kontrollimises. Küll nad olid kena paar. Mõlemad teineteise järel nuhkimas.

"Päev algab halvasti," ütles ta Ethanile.

"Või veel," nõustus Ethan. "Mis see kell siis ka on?"

"Siin on viis," ütles Scully. "See tähendab, et sinu juures on kaheksa."

"Miks sa nii vara üles tõused?" küsis Ethan. "Linnud laulavad kõvastivõi?"

"Ma pole veel voodisse saanudki," lausus Scully. "Olin kogu öö üleval ja tegin tööd. Ma sain su teate ja mõtlesin, et see võib midagi tähtsat olla."

"Ei, tuli lihtsalt tahtrnine natuke lobiseda." Scully kuulis, kuidas Ethan haigutas.

"Noh,...olgu siis..." Scully sai aru, kuivähe tal Ethanile öelda oli. See ei olnud esimene kord, kui ta nii mõtles. Tal oli tunne, et Ethanil ja temal ei ole pikka ühist tulevikku.

"Kuule, see tüüp, kellega sa koos töötad on ilmselt tõeline orjakubjas," ütles Ethan. "Mis ta nimi nüüd oligi. Mingi Tondi- ?"

"Jah, just nimelt, mingi Tondi," ütles Scully. Telefon tema käes tundus raske. Temas kasvas tung see hargile panna.

"Noh, kas olete juba väikesi rohelisi mehi ringi jooksmas näinud?" küsis Ethan.

"Nojah, tõele au andes - " ütles Scully röntgenipilte ja klaaspudelikeses olevat eset vaadates. Kuid ta peatas end. Ta kujutas ette Ethani reageeringut Tema kerkinud kulme. Tema meelekohale koputavat sõrme. Ja ta ei saaks seda mehele süüks panna. Ta ise oleks paari päeva eest samamoodi reageerinud. Kui palju muutis paar Mulderiga koos veedetud päeva, mõtles ta. See, et ta vaatas paar päeva maailma tema silmadega. Kas ta hakkab veel kunagi asju endise pilguga vaatama?

"No kuule, püüa lihtsalt mitte sopa sisse sattuda, eks?" ütles Ethan ja haigutas jälle. "Ja ära lase vanal Tondil sind niiviisi tööle sundida. Ähvarda teda hullumajaga."

"Noh, ma ei ole niikindel, et- " alustas Scully.

"Kuule, ma räägiksin meeleldi veel, aga mul on pikk päev ees," ütles Ethan. "Hiljem räägime."

"Jah, hiljem," sõnas Scully telefonitoonile. Siis pani ka tema toru ära.

Pead raputades läks tajälle röntgenipiltide juurde. Miks peaks kellelgi või millelgi väike metallseadeldis ninas olema? See ei olnud loogiline. Ja kui oli, siis oli peaaegu kõik, millesse ta uskus, ebaloogiline.

Aknale koputati.

Ta nägi läbi klaasi Mulderi õnnelikku higist nägu.

Ta avas akna.

"Te oleksite pidanud minuga kaasa tulema," ütles Mulder "Jooksmine äratab tõesti üles. Külm duSš ka veel ja ma olen täiesti valmis tegutsemiseks."

Scully oigas. "Ma jätan jälle vahele. Mina tahan kuuma dušši - ja kena pikka uinakut"

"Oh, olge nüüd," ütles Mulder. "Sellest te küll ilma ei taha jääda. See on ainuke võimalus kogu elu jooksul. Kui tihti saate te tõelise elus massimõrvariga südamest-südamesse juttu ajada?"

8.peatükk

Danny Doty oli kleenuke noor mees. Aga vangla ei tahtnud tema puhul millegagi riskida. Käerauad hoidsid ta randmeid koos. Lühikese ketiga ühendatud metallrauad ühendasid tema pahkluid. Kui valvurid ta ülekuulamisruumi tõid, sai ta ainult väikesi samme teha.

"Te võite meid temaga omavahele jätta," ütles Mulder valvuritele.

"Me hoiatame teid," ütles üks neist "See tüüp on ohtlik."

"Ta võib-olla ei paista niimoodi välja," ütles teine, "kuid ta on tapja."

"Peale selle ei ole tal kõik kodus," ütles esimene. "Teate, ta ei ole veel kõike kaarte lauale käinud."

"Sellest pole midagi," vastas Mulder. "Küll me temaga hakkama saame, me oleme FJB-st"

Esimene valvur vaatas Scullyt kahtlustavalt "Ärge tema pärast muretsege," ütles Mulder neile. "Must vöö karates."

Teine valvur kehitas õlgu. "Olgu peale. See on teie matus - vabandage väljendi pärast"

Valvurid lahkusid ülekuulamisruumist

"Tegelikult on mul ainult pruun vöö,'" ütles Scully Mulderile.

"Kelle asi see on?" ütles Mulder. "Pealegi ei tekita Danny meile mingeid pahandusi. Ega ju, Danny?"

Danny ei vastanud.Kuid tema silmade läiget nähes tundis Scully, kuidas ta lihased pingule tõmbusid. Valvurid ei teinud nalja. See tüüp oli kindlasti hull.

Mulder seevastu vaatas teda nagu ammukadunud venda. "Tere, Danny," ütles ta niisõbraliku häälega kui sai.

"Terekest," kädistas Danny nagu vöötorav. "Tulite mind väetikest vaatama? Vähesed teevad seda. Danny ei ole siin eriti populaarne. Nad oleksid nagu mu kinni pannud ja võtme minema visanud. Nagu oleksid nad toimiku sulgenud ja unustanud. Aga mulle see istub. Üks hea asi on soolaputka juures küll. Siin on turvaline, mees. Turvaline nagu hauas.Ja mitte pooltki nii külm."

Suures valges tühjas ruumis oli kolm tooli. Mulder ja Scully istusid kõrvuti. Danny võttis istet nende vastas.

"Danny, ma olen FJB agent Mulder ja see on - " alustas Mulder.

"Kuule, ma tean, miks te siin olete," ütles Danny. "Nad koksasid Karen Swensoni ära."

"Kas sa tunned Karenit?" küsis Mulder.

"Jah, muidugi," ütles Danny. "Ta olitore tibi.Aga, kuule, see pidi juhtuma. Ainult aja küsimus.Aga nad tegid seda väga kenasti." Ta naeris. "Üks nende eri tellimustest."

"Kes on "nemad"?" küsis Mulder ettepoole kummardudes.

Danny pööritas silmi, nii et ainult silmavalged olid näha. Siis jõllitas ta Mulderile otse näkku.

"Kas ma ütlesin "nemad"?" sõnas Danny. "Minu viga. Tegelikult tegin mina seda. Siitsamast. Telepaatiliselt. See oli kukepea. Ma lihtsalt mõtlesin: Karen, kullake, sa oled surnud. Ja viuuhh, läind ta oligi. Aga ärge muretsege. Ma olen nõus oma kuriteo eest maksma. Veel üks eluaegne karistus, palun." Danny kõkutas hullumeelselt.

Mulder ei pilgutanud silmagi. "Mida sa meile nende Kareni selja peal olevate märkide kohta oskad öelda?" küsis ta Dannyle fotot näidates.

"Kleopatra maohammustus," ütles Danny kiiresti. "Jah, sir, sul pidi selline olema, et klubisse pääseda."

"Kas tõesti?" lausus Mulder, "Mis klubi see oli?"

"Mis klubi sa arvad selle olevat, härra FJB?" ütles Danny.

"Kas Ray Soames oli selles klubis?" küsis Mulder.

"Ray Soames?" Dannyl tõmbus kulm kortsu. Siis ta nägu selgines. "Oh jaa, vana hea Ray. Muidugist Ray sai kuidas-seda-kutsutass? Pereliikmeks."

Jälle naeris ta segaselt

Mulder pöördus Scully poole. "Kas teil on Dannyle küsimusi?" küsis ta.

"Ei, tegelege teie sellega," vastas Scully. "Ma ju näen, et Danny ja teie olete hingesugulased."

Mulder pöördus uuesti vangi poole.

"Kuule, Danny, me tahame sind aidata," ütles ta.

"Saa aru, mees. Ma ei taha mingit abi,'" lausus Danny.

Nüüd ei olnud tema hääles mitte midagi hullumeelset "Ma olen süüdi, kas kuuled? Süüdi, süüdi, süüdi. Ma ei taha siit välja. Mulle meeldivad need suured kõrged seinad ümberringi. Ma ei saa välja - aga mitte midagi ei saa sisse ka. Ma ei tahaks kudagist praegast Billy Milesi asemel olla. See on kindel mis kindel."

"Kes on Billy Miles?" küsis Mulder.

"Billy?" ütles Danny. "Ma arvasin, et kõik teavad Billyt. Ta on keskmängija. Kuigi ega ta enam mingeid palle küll ei püüa. Sellest ajast saati, kui nad ta hullumajja panid."

Osariigi psühhiaatriahaigla oli Bellefleuri äärelinnas. See oli ilus valge hoone, mida ümbritses hästihooldatud roheline muruplats. See paistis olevat esmaklassiline asutus.

Haigla ülem, doktor William Glass, paistis samuti olevat esmaklassiline. Tema nägu oli intelligentne, tema olek viisakas. Mehe vastused olid selged. Ta oli Bellefleuris ainuke inimene, kes ei olnud uurimise vastu. Ta paistis tahtvat aidata.

"Jah, Billy Miles on siin patsient," ütles ta Mulderile ja Scullyle. "Ta on olnud seda juba üle kolme aasta."

"Ja teie olete tema raviarst?" küsis Mulder.

"Jah, ma hoolitsen tema ravi eest," ütles doktor Glass.

"Billy oli '89. aasta lennus," ütles Mulder. "Kas olete kuulnud, mis paljude nende noorukitega on juhtunud?"

Doktor Glass noogutas süngelt "Ma olen mitmega neist aastate jooksul kohtunud. Danny Doty kaasa arvatud."

"Mille pärast te neid ravisite?" küsis Mulder.

"Ma ei saa nende juhtumeid arutada," vastas doktor Glass. "Meditsiinieetika."
Mulder noogutas. "Loomulikult. Aga kas te üldjoontes saaksite rääkida?"
"Ma arvan küll," ütles arst "Ma võin teile öelda, et kõik nad kannatasid sarnase probleemi all. Traumajärgne stress. Kohutava šoki vastureaktsioon."
"Missuguse šoki?"
"Pole õrna aimugi," tunnistas arst "Ma ei usu, et isegi need noorukid teadsid. Aga üks asi on kindel. Mis iganes see ka polnud, raputas see neid pealaest jalatallani. See paiskas nende ajud segi."
Scully oli tahtnud sellest küsitlusest kõrvale jääda. Tema ülesandeks oli Mulderi tegevust jälgida. Kuid ta ei suutnud jätta esitamata üht küsimust
"Kas te arvate, et Danny Doty tappis oma klassikaaslased?" küsis ta.
"Need asjad jätan ma politsei ja kohtu hooleks," vastas doktor Glass ettevaatlikult
"Aga kindlasti on teil oma arvamus," ütles Scully.
"Minu tööks on vaimu ravimine," sõnas doktor Glass. "Mitte keha trellide taha panemine."
"Kas te kasutasite vaimu ravimiseks hüpnoosi?" lõikas Mulder vahele.
Doktor Glass naeratas kõveralt "Siinsed inimesed suhtuvad psühhiaatriasse eelarvamusega. Nad võtaksid relvad kätte kui ma midagi pettekujutlustega seonduvat prooviksin teha. Ma pean lihtsat ravi kasutama. See ei pruugi kõige parem tee olla. Aga haavaplaaster on parem kui mitte midagi."
"Kas te olete kunagi doktor Jay Nemmani tütart ravinud?" küsis Mulder.
Doktor Glass kõh kles. "Jah," ütles ta lõpuks.Ta köhatas oma kurgu puhtaks. "Aga ilma tema vanemate teadmata. Ta tuli ise minu juurde. Ma tegin mis suutsin, kuid - " ta sundis end peatuma. "Palun vabandust Nagu ma juba ütlesin, ei saa ma arutada üksikjuhtumeid."
"Isegi mitte Billy Milesi oma?" ütles Mulder.
"Isegi mitte Billy Milesi oma," nõustus arst
"Kuid te lubate meil talle mõned küsimused esitada?" käis Mulder peale.
Doktor Glass kergitas kulme. "Palun vabandust, ma arvasin, et te teate. Billy Miles on imelikus koomas. Ärkvel koomas. Me arvame, et ta on teadvusel. Aga ta ei reageeri mitte millelegi. Ja ta pole aastaid kellegagi rääkinud. Ma kardan, et te lihtsalt raiskate oma aega."
Mulder võpatas. Ta oleks nagu vastu vahtimist saanud. Aga ta toibus kiiresti. "Kas me võime teda siis vähemalt vaadata?" küsis ta.
Arst kehitas õlgu. " Aga muidugi. Kuigi ma ei saa aru, mis kasu sellest on. Ja ma hoiatan - Billy ei paku meeldivat vaatepilti."
See oli veel hästi öeldud.

Billy istus oma voodil. Ta oli hea välimuse ja kehaehitusega noor mees.
Kuid ta oli teises maailmas.
Ta hingas vaikselt läbipraokil suu.Vahetevahel pilgutas ta silmi. Need olid tema ainsad elumärgid.
"Sa ainult vaata teda," ütles sanitar pead raputades.
"Kõige parem jalgpallimängija, kes Bellefleuri keskkoolis kunagi on olnud. Tahtis kolledžis ülemaalisse võistkonda saada. Siis sõitis mingi lollpea talle State Roadil otsa. põgenes sündmuskohalt Seda tüüpi ei saadudki kätte. See oli peaaegu neli aastat tagasi."
"Kas ta on sellest saadik niisugune olnud?" küsis Scully. Tal oli natuke paha olla. Ta tuli laipadega suurepäraselt toime. Kuid elav laip oli teine asi.
"Ilma muutusteta," vastas sanitar. " Ainult vegeteerib. Mina tema asemel eelistaksin mulla all olla. Tema omaksed külastavad teda nüüd ainult kord kuus. Peggy O'Dell on ainuke, kes temast hoolib."
Siis ütles sanitar üle Scully õla: "Kas pole nii, kullake?"
Scully ja Mulder pöördusid noort ratastoolis naist vaatama. Ta oli kõhn nagu tikk ja kahvatu nagu kummitus. Ta ei pööranud Billy külalistele mingit tähelepanu. Tal oli silmi ainult voodis oleva kogu jaoks.
Ta sõitis Billy voodi juurde. Ta võttis sülest raamatu.
"Tema on Billy kallim," ütles sanitar. Ta pilgutas Scullyle silma. "Kas pole nii, Peggy? Räägi nende kenade inimestega. Nad tulid ka Billyt vaatama, just nagu sina."
Tüdruku silmad ahenesid. Tema suu tõmbles, kuid ta ei öelnud midagi.
Mulder küsis leebelt: "Kas sa käisid Billyga koos koolis?"
Peggy ignoreeris ta küsimust "Billy tahab, et ma talle loeksin," ütles ta pineva häälega.
Mulder proovis uuesti: "Kas sa tundsid Billyt enne õnnetust?"
Peggy hääl muutus unelevaks. "Kõik tundsid Billyt," meenutas ta. "Ta oli kooli kõige populaarsem poiss."
"Kas talle meeldib, et sa talle loed?" küsis Mulder ta käest
"Nüüd pean mina Billy eest hoolitsema," ütles Peggy ikka samamoodi otsekui transis. "Me oleme igaveseks koos." Ta peatus. Siis ütles ta hä äle ga, mis näis seintelt ta gasi põrkavat: "Billy ja mina oleme valgust näinud."

9. peatükk

"Billy ja mina oleme valgust näinud!"
Peggy sõnad tekitasid toas šokilaine.
Scullyl ja Mulderil jäi suu lahti.
Kuid Billy Milesi tabas see veel tugevamalt.

Tema silmad läksid pungi. Tema nägu tõmbles. Veenid ta kaelal paisusid. Tema kõrisõlm jõnksles üles-alla. Tema huuled avanesid. Ta suust tuli looma urahtus, nagu püüaks ta rääkida.

Siis oli kõik.

Billy oli jälle täiesti tuim.

Scully kuulis Mulderit ütlevat: "Peggy, ma ei taha, et sa kardaksid. Me laseme lihtsalt doktor Scullyl sind üle vaadata."

Scully pöördus ja nägi, kuidas Peggy kahvatu nägu paanikas moondus.

"Ei! Ma ei taha...ei taha..." karjus Peggy. Pingutusest hingeldades sõitis ta ukse poole.

Sanitar haaras ratastooli tagant kinni.

"Pole midagi, kullake," rahustas ta. "Pole midagi."

Peggy seda ei uskunud. Ta lükkas end ratastoolist välja. Ta hakkas mööda põrandat eemale roomama.

Sanitar vajutas häirenuppu seinal.

Samal ajal püüdis Scully Peggyt tagasi ratastooli panna. Peggy ei olnud tänulik. Kui Scully teda tõsta püüdis, vehkis ta ägedalt kätega. Mulder tuli Scullyle appi.

"Äitäh.See on nagu vihase kassihoidmine," ütles Scully.

Mulder ei pööranud talle mingit tähelepanu. Ta vaatas midagi muud. Scully järgis ta pilku. Ta nägi, mis see oli.

Peggy haiglakittel oli natuke kerkinud, paljastades tema selja alaosa.

Tema piimjal nahal kerkisid esile kaks punast vorpi.

Mulder näis olevat rahul. Väga rahul.

Mis puutub Scullysse, siis tema tundis kerget peapööritust. Kerget iiveldust Kõik see muutus üha raskemini seeditavaks.

Scullyl oli sellest hullumajast kõrini. Ta tahtis minema - enne kui ta ise hullusärgis lõpetab. Ta kiirustas mööda kahest meespõetajast, kes tulid Peggy eest hoolitsema. Ta läks mööda koridori ja eesuksest välja. Rohelisel muruplatsil sinise taeva all tundis ta end paremini. Rohkem enda moodi. Mõistuse juures. Olukorda valitsevana. Ta otsustas auto juurde minna. Ta tahtis selle juhtumi toimikud uuesti üle lugeda. Ta janunes fakte. Toredaid selgeid külmi fakte.

Ta istus autosse ja luges uuestiartiklit Karen Swensoni surmast Pealkiri kõlas: NELJAS TRAAGILINE SURM '89. AASTA LENNUS." Siis tulid üksikasjad, mis olid seotud Kareni leidmisega metsalagendikult.

Sellele kõigele peab olema mõistlik seletus, mõtles Scully Tal tuleb see lihtsalt leida.

Autoaknalt kostis jubedusttekitav koputus.

Scully pidi peaaegu nahast välja hüppama. Siis nägi ta Mulderit talle läbi klaasi vastu muigavat.

"Väga naljakas," ütles ta, kuioli autoakna alla keeranud.

"Billy vabandas, et ta hüvasti ei saanud jätta," ütles Mulder.

"Ha-ha," vastas Scully. "Kuidas te teadsite, et tüdrukul on need märgid?"

"Tüdrukul? Mis tüdrukul?" lausus Mulder. " Ahjaa, te mõtlete seda iluduskuningannat"

Scullyl kadus viimnegi kannatus. Tal oli Mulderi mängudest kõrini. Eriti kui tema tegi reeglid ja pettis mängus.

"Mulder, lõpetage ära," ütles ta. "Ma tahan vastuseid. Mis siin sünnib? Mida te nende märkide kohta teate? Misasjad need on?"

"Kas te tahate tõtt teada?" uuris Mulder.

"Jah," ütles Scully talle.

"Kuid kas te suudate seda taluda?" tahtis Mulder teada.

"Eks tehke proovi," vastas Scully.

"Ma arvan, et need noorukid on ära röövitud," ütles Mulder.

"Kelle poolt?" küsis Scully.

"Te tahtsite öelda: mille poolt," parandas Mulder.

Scully tuli autost välja. Ta seisis Mulderiga silmitsi. Oli aeg suu puhtaks rääkida.

"Kas te tõesti usute olevustesse avakosmosest?" nõudis ta.

"Kuulge, ma olen valmis paremat seletust kuulma," vastas Mulder. "Kui teil see on."

"Ma arvan, et sa oled hull," ütles Scully talle otsekoheselt "Ma arvan, et need noorukid olid seotud mingi kultusega. Teate ju küll selliseid satanistlikke kultusi. Noored inimesed langevad eritiselliste asjade õnge."

"Kas tõesti?" ütles Mulder.

"Loomulikult," vastas Scully. "Ja mets on kummaliste kesköiste rituaalide jaoks ideaalne koht Sellepärast nad Karen Swensoni sealt öösärgis leidsidki. Me peaksime metsa minema. Seal peab mingeid jälgi olema. Küünlaid. Riste. Midagi ikka. Palju asju."

"Tubli mõttetöö," ütles Mulder naeratades. "Õnn, et nad teid minu juhtumiga tegelema määrasid. Teieta oleksin kadunud."

"Naljakas, oi kui naljakas," sõnas Scully. "Igatahes minu meelest peaksime me metsa minema."

"Minu meelest samuti," ütles Mulder. "Aga alles pimedas. Pole mingit mõtet kohalikke jälle üles kütta. Nad hakkavad meie ringinuhkimisest päris närviliseks muutuma. Kas see sobib?"

"Sobib küll," vastas Scully. "Ma olen juba suur tüdruk. Ma eikarda pimedat"

Kuigi sellel ööl tundis ta külmavärinaid üle kogu kere jooksvat

Ta oli metsas üksinda.Tema ja Mulder alustasid uurimist eri kohtadest

"Ole nüüd, tüdruk, rahune maha," ütles ta endale taskulambi valgusvihku puude vahele juhtides.

Ta nägi eespool raiesmikku. Ta rühkis selle poole, oksad nägu riivamas. Kohas, kus raiesmiku rohi oli kõrbenud, ta kummardus. Ta libistas sellest käega üle. Tema sõrmed kattusid halli tuhaga. Talle meenus ajaleheartikkel. See oli ilmselt koht, kust oli leitud Karen Swensoni laip.

Ta kuulis madalat surisevat häält
Tuul puuokstes, kinnitas ta endale. Aga ta ei tundnud tuuleõhku.
Hääl muutus valjemaks. Scully otsustas Mulderit otsima minna. Ta tõusis püsti. Ta pöördus tuldud teed tagasi.
Ere valgus peaaegu pimestas teda.
Ta kuulis kõlksumist, mingisuguse metalleseme tekitatud heli. Või hoopis kummalisi samme.
Ta kangestus. Tal oli raske hingata.
Hääl muutus tugevamaks. See tuli lähemale. Siis nägi ta seda. Ähmane tume kuju keset pimestavalt heledat valgust
"Mulder? Kas see olete teie?" hüüdis ta.
Kuid ta teadis juba vastust.
See ei olnud Mulder, kes tema poole tuli.

10. peatükk

"Võitle tule vastu tulega," ütles Scully - ja tegi oma sõnad teoks.
Ta suunas oma taskulambi säravasse valgusse.
"Hei...mida..." ütles üks hääl.
Nüüd nägi Scully kes see kuju oli.
See oli politseidetektiiv, kes hoidis laskevalmis haavlipüssi.
"Te olete keeluvastaselt eravaldustes," ütles mees talle.
"Me viime juurdlust läbi," ütles Scully, neelates alla klombi, mis ta kurku oli kerkinud. "Me oleme FJB-st"
"Mind ei huvita, kes te olete," ütles detektiiv. "Minge oma autosse ja lahkuge kohe praegu. Muidu nabin teid eravaldustesse tungimise eest kinni."
Äkitselt kostis pimed uses t Mulderi hääl. " See on kuriteo paik."
Scully pööras oma lambi hääle suunas. Mulder seisis raiesmiku servas.
"Ja mina olen politseist," ütles detektiiv. "Ronige nüüd oma autosse ja minge."
Mulder vaatas politseiniku karmidesse silmadesse. Ta vaatas haavlipüssi. Ta ütles Scullyle: "Te kuulsite, mida see mees ütles. Me peame seadust järgima."
Scully möödus Mulderi järel detektiivi maastikuautost Ta nägi selle juhikabiini katusel võimsate tuledega paneeli. See oligi ilmselt teda pimestanud. Auto diiselmootor tegi ilmselt seda müra, mida ta kuulnud oli. Muidugi. See see oligi. Üks kummaline asi oli juhtunud teise järel ja ta närvid olid lõpuks läbi. Ta oli hakanud igasuguseid asju ette kujutama. Võimatuid asju. Eriti selles vastikus metsas.
Äkitselt pidi ta peaaegu oma nahast välja hüppama.
Välgusähvatus hargnes üle taeva laiali.
Kõuemürin lõhestas õhku.
"Kaome siit," ütles ta Mulderile.
"Muidugi," vastas Mulder. Nad jõudsid oma autoni.
Mulder hakkas kõrvalistmele minema.
"Juhtige teie," ütles Scully. "Ma tahan üht-teist kontrollida."
"Kui te just niiütlete," lausus Mulder. Ta pani kompassi auto armatuurlauale. Ta pani oma turvavöö kinni. "Teil oleks samuti targem turvavöö kinnitada," soovitas ta.
Välk sähvatas jälle. Vihmapiisad plartsatasid vastu tuuleklaasi. Mulder lülitas kojamehed sisse. Nendest oli vähe abi. Vihma tuli nagu oavarrest Kuid see ei takistanud Mulderit gaasi põhja vajutamast Auto kihutas möirates metsast välja maanteele.
Samal ajal uuris Scully raiesmikult kraabitud kõrbenud mulda ja tuhka.
"Mis teie arvates selle põhjustas?" küsis ta.
"Metsatulekahju?" ütles Mulder ükskõikselt "Matkajad?" Ta irvitas. "Milleks minu käest küsida? Te ju teate, et teile mu ideed ei meeldi."
"See võib mingisugune riitus olla. Võib-olla ohvritalitus," ütles Scully. "Ma arvan, et mul oli satanistliku kultuse koha pealt õigus. Ma tahan sinna tagasi minna."
"Oh, muidugi," vastas Mulder.Ta ei paistnud eriti huvitatud olevat. Scully oleks samahästivõinud ilmast rääkida. Mulder oli rohkem ametis autoraadiost õige jaama leidmisega.
Tema käsi kangestus raadionupu juures.
Raadiost tuli surisev hääl, justnagu oleksid nad elektriliini alt läbi sõitnud.
"Vaadake," ütles Mulder.
Scully järgis tema kompassi vaatavat pilku. Selle nõel liikus ilma mingi põhjuseta.
Mulder vaatas aknast välja.
" Kas teie ga on kõik korras, Mulder?" küsis Scully . " Mida te otsite?"
Mulder ei vastanud. Ta ainult sõitis läbi Vihma edasi.
Maanteel tekkisid lombid. Kuid auto möirgas edasi.
"Kuulge Mulder, võib-olla peaksite te - " hakkas ta ütlema.
Võimas välgusähvak katkestas ta sõnad. Välgatus täitis terve taeva. See täitis ka auto valgusega.
Siis läks kõik pimedaks.
Autotuled olid kustunud.
Ainsaks heliks oli vihma rabin.
Mootor vaikis.
Auto libises aeglustudes mööda asfalti. See peatus teeveerel.
"Tohoh," ütles Scully. "Mis juhtus?"
"Meil läks vool ära. Pidurid. Juhtimine. Kõik," ütles Mulder talle. Kuid tundus, et see ei häirinud teda. Ta näis pigem rahuolevana. Isegi õnnelikuna. Nagu laps, kes oli karusellil kuldrõnga pihku saanud.
Ta vaatas käekella.
"Me kaotasime kolm minutit!" Ta peaaegu karjus rõõmust
"Mida me kaotasime?" küsis Scully.
"Kolm minutit!" teatas Mulder jälle.
Siis oli ta autost väljas ja kõndis kallavas vihmas mööda maanteed. Scully ohkas ja läks talle järele. Ta oli sama hull kui nõiutud vilepillimängijale järgnev laps.
Mulder peatus umbes kahekümne viie meetri kaugusel. Ta ootas Scully ära.

"Me kaotasime kolm minutit," ütles ta Scullyle jälle. "Just enne välgatust vaatasin kella. See oli kolm minutit üheksa läbi. Ja kohe peale seda oli see kuus minutit üheksa läbi.Ja vaata siia!"
Ta näitas maha teekattele. Vihmas kumas suur oranž X. Scully püüdis meenutada, millal Mulder selle siia maha oli maalinud. Selleks kulus tal hetk. Kõigest eile. See tundus nagu aasta eest Sellest ajast saadik oli nii palju juhtunud. Nende ümber. Ja tema sees.
See juhtum hakkas tal juba üle jõu käima, mõtles Scully. Ta teadis, mida tunneb ülekoormatud kompuuter. Ja kui sel tuleb veel vooluhäiretega tegemist teha.
Ta soovis, et enam midagi ei juhtuks, vähemalt veidi aega.
Aga teda ei võetud kuulda.
"Röövitud on rääkinud kummalisest ajakaotusest," ütles Mulder. "Samuti inimesed, kes on tulnukaid näinud."
Röövitud, mõtles Scully nägu krimpsutades. Mulder ei loobunud oma tulnukate-ideedest Ta uskus tõega, et sellised asjad eksisteerivad. Et nad on seal väljas, öös. Valmis kallale kargama.
"Kuulge, te ei saa mulle öelda, et - " alustas Scully.
"Vaadake!" ütles Mulder.
Ta osutas mööda teed tagasi.
Autotuled olid iseenesest põlema hakanud.
"Mida-" ahmis Scully õhku.
"Ma ju hoiatasin teid minu juhtimisviisi eest," ütles Mulder. "Mitte midagi ei saa kindlalt ennustada, kui mina rooli taga olen. Te peate vapustusteks valmis olema."
"Ma ütlen teile, mida ma praegu tahan," lausus Scully. "Ma tahan, et me kohe otse hotelli tagasi sõidaksime. Ei mingeid peatusi. Ei mingeid ringe. Ei mingeid viivitusi."
"Kindel see," vastas Mulder. "Me oleme täna õhtul juba küllalt näinud."
"Rohkem kui küllalt," nõustus Scully temaga.
Kui ta lõpuks ometi üksi oma toas oli, ohkas ta kergendusest. Hea kuum dušš, hea peatäis und ja see kõik tundub halva unenäona.
Esmalt oli tal siiski töö teha. Ta pani oma sülekompuutri lauale, avas selle, istus maha ja hakkas kirjutama.
"See agent ei kinnita agent Mulderiavaldust aja kaotusest, mille põhjustasid "tundmatud jõud". Selle agendi arvates on see väga ebatõenäoline ja selle asemel usub ta, et..."

Sellel hetkel hakkasid motellitoa tuled vilkuma ja kustusid siis.
Scully kompuutri kuvar oli ikka veel valgustatud. See töötas patareiga.
Scully vaatas oma viimast lauset "Selle agendi arvates on see väga ebatõenäoline ja selle asemel usub ta, et..." Ta vaatas ümbritsevasse pimedusse ja hammustas huulde. Ta kustutas viimase lause.
Ta püüdis mõelda, mida kirjutada. Ta andis alla. Kõike seda oli liiga palju. Ta oli rohkem kui kurnatud. Ta oli ajusurmas. päevavalguses on kõike lihtsam seletada.
Kompuutri tule valgel leidis ta toast mõned küünlad. Ta süütas ühe. Siis ta haigutas ja ringutas. Mulder peab jälle üksi oma hommikujooksule minema. Ta kavatses magada nii kaua kui suutis.
Ta läks, küünal käes, vannituppa ja pani selle kraanikausi kohal olevale riiulile. Selle vilkuv leek valgustas ruumi, peegeldus vastu peeglilt ja valgetelt kahhelseintelt.
Scully keeras duši jooksma. Ta katsus vett. See oli mõnus ja kuum. Ta suutis vaevu oodata, millal selle alla saab.
Ta astus oma riietest välja, jättes need hunnikusse vedelema.
Siis ta karjatas.

11 . peatükk

Scully üks käsi hoidis küünalt Teine prõmmis Mulderi uksele.

Scully näoilmet nähes läksid MulderiI silmad suureks.

"Mis juhtus, Scully?" ütles ta. "Kas nägite kummitust või?"

Scully püüdis rahuliku häälega rääkida. "Kas ma tohin sisse tulla? Ma tahan, et te midagi vaataksite."

Mulder astus kõrvale. Scully sisenes tema tuppa. Ka see oli küünaldest valgustatud.

Scully hingas sügavalt sisse ja võttis kiiruga õlgadele heidetud hommikumantli seljast Mõnel teisel puhul oleks tal piinlik olnud. Kuid mitte nüüd. Ta oli liiga mures, et häbeneda.

Pealegi teadis ta, et Mulderil tema jaoks silmi pole. Tal oli silmi teiste asjade jaoks.

Scullyl oli seljas ainult aluspesu. Ta pööras oma selja Mulderi poole. Väriseva sõrmega osutas ta oma selja alaosa poole. Ta tahtis, et Mulder näeks sama, mida tema oli enne duši alla minekut vannitoa peeglist näinud.

"Mis need on?" küsis ta Mulderilt.

Mulder kükitas, et paremini näha.

Kui ta vaikis, tõstis Scully häält: "Mulder, mis need on?"

Mulder tõusis püsti. "Kas te mõtlete neid kahte vorpi?" küsis ta.

Scully talitses suure pingutusega soovi karjuda. Ta hääl värises. "Jah, ma mõtlen neid kahte vorpi."

"Väga lihtne," ütles Mulder talle. "Sääsehammustused."

"Sääsehammustused," kordas Scully neelatades.

"Ma sain seal metsas ise ka umbes kakskümmend tükki.

Vaadake," ütles Mulder. Ta hakkas särki seljast võtma.

"Ärge nähke vaeva. Ma usun teid," ütles Scully talle. Ta pani kiiresti hommikumantli selga. Ta hakkas ukse poole minema. Kuid ta ei jõudnudki selleni.

Temast käis läbi värin. Ta seisis seal võbisedes. Akna taga peksles vihm ja müristas kõu. Sees vilkusid küünlad metsikult. Ta kinnitas endale, et pole vaja karta. Pole midagi karta.

See ei aidanud.

"Kas teil on kõik korras?" küsis Mulder.

"Jah. Täiesti korras," valetas Scully.

"Jah," ütles Mulder. "Seda ma näen."

"Ma ütlen teile, et minuga on kõik korras," kinnitas Scully. Siis lisas ta: "Kuigi on üks asi veel. Ma ei maga täna oma toas."

"Tõesti?" ütles Mulder. "Kas teil on midagiparemat teha või?"

"Meil on aeg rääkida, Mulder," lausus Scully. "On aeg, et te mulle tõtt räägiksite."

"Tõtt?" ütles Mulder. "Mis tõde te silmas peate?"

"Tõde selle kohta, mida te teate," sõnas Scully "Ja selle kohta, kuidas te seda teate."

"Ühel tingimusel," ütles Mulder.

"Ja see oleks?" vastas Scully.

"Te olete nõus seda kuulama," ütles Mulder.

"Pärast tänast päeva, pärast tänast õhtut olen ma valmis kuulama mida tahes," kinnitas Scully talle.

"Võtke siis istet," ütles Mulder." Tegelikult visake parem voodile pikali. Ma võtan tooli. Teil on palju kuulata. Palju õppida." Ta sirutas käe Scully poole. "päevalilleseemneid tahate?"

"Ja tahangi." Mulderit kuulates mugis ta oma päevalilleseemneid. Need olid head. Ta oleks pidanud neid varem proovima.

"Kuisee juhtus, olin ma kaheteistkümneaastane," ütles Mulder. "Mu õde oli kaheksane. Me magasime ühes toas. Olime juba väiksest saadik maganud. Järgmisel kuul pidime me eraldi toad saama. Aga me ei saanudki. Sest ühel ööl ta lihtsalt kadus orna voodist Haihtus õhku."

"Kuidas saab väike tüdruk niisama lihtsalt kaduda?" küsis Scully.

"Mitte keegiei teadnud," ütles Mulder. Tema hääl kõlas otsekui kusagilt kaugelt Nagu ta oleks ajas tagasi läinud. Tagasi aega, kui ta oli väike laps - hirmunud, segaduses laps. "Mu perekonnal oli raha. Neil oli sidemeid. Me algatasime suure otsingu. Politsei. Eradetektiivid. Ajalehed. Kogu kupatus."

"Ja - ?" ütles Scully.

"Mitte midagi," vastas Mulder. "Siis me ootasime, et keegi nõuaks lunaraha. Me oleksime maksnud. ükskõik mida. Seda ei nõutudki."

"Te ei leidnudki teda?" ütles Scully.

"See lõhkus perekonna laiali," lausus Mulder. "Läks aastaid, enne kui saime sellest mingil määral üle. Kuid see ei kadunud kunagi kuhugi. See oli nagu haav , mis ei parane - pane sinna peale niipalju sidemeid kui tahad."

"See on ikka veel alles, teie sees, eks ole?" sõnas Scully.

"See on ikka veel alles," nõustus Mulder. “Ma proovisin sellest üle saada. Ma läksin kodunt ära Inglismaale kooli. Ma arvasin, et see võib aidata. Ei aidanud. Ma ei suutnud oma õde unustada. Tema kadumisest tekkis mul kirg mõistatuste uurimise vastu. Kõigepealt vaimumõistatused. Siis kuriteomõistatused. Ma liitusin FJB-ga.Ma sain tõeliseks täheks. Minult loodeti suuri tegusid. Ma olin teel täielikku tippu."

"Mis siis juhtus?" küsis Scully.

"Ühel päeval komistasin ma salatoimikute otsa," ütles Mulder. "Juhtumid, mis olid nii veidrad, et kõik nimetasid neid naeruväärseteks."

"Kõik peale teie," ütles Scully.

"Ma teadsin, et ma peaksin sama tegema," ütles Mulder.
"Aga ma ei saanud. Ma ei saanud neid mitte uskuda. Ma lugesin iga juhtumi läbi. Sadu ja sadu. Siis lugesin ma kõike, mida leidsin kummaliste sündmuste kohta. Okultismist Paranormaalsetest nähtustest. Ja lõpuks sain teada sügavast regressioonhüpnoosist "
"Mis asi see täpselt on?" küsis Scully. Ta tahtis kindel olla, et saab temast aru.
"Sügav regressioonhüpnoos on hüpnoos, mis avab su mõistuse suletud osi," seletas Mulder. "See laseb sul mäletada asju, mille sa täielikult välja oled tõrjunud. Asju, mis on mäletamiseks liiga hirmuäratavad."
"Ja teile meenus - mis?" küsis Scully, pooleldi vastust aimates.
"Scully, vaadake mulle otsa," ütles Mulder.
Scully tõusis voodis istulija vaatas talle silma.
"Ma pole sellest büroos mitte kellelegi rääkinud," ütles Mulder. "See kõlab liiga hullumeelselt Alguses ei tahtnud ma seda isegi uskuda. Ma usaldan teid, sest arvan, et meeldin teile. Sa tahad vastuseid - kas jah?"
"Jah," vastas Scully.
"Mind hüpnotiseeris asjatundja," lausus Mulder aeglaselt, nagu hakkaks ta transsi minema. "Ma läksin ajas tagasi. Ma läksin tagasi öösse, mil mu õde kadus. Ma nägin end voodis lamavat ja äkitselt ärkavat. Ma nägin väljaspool tuba heledat valgust Ma nägin sisenemas tumedat kogu."
Mulderi käed olid kõvasti rusikasse pigistatud. Tema hääl oli tulvil valu. "Ma nägin end lapsena, hirmust kangena. Ma kuulsin oma õe appihüüdeid. Nad võtsid ta ja ma ei liigutanud sõrmegi nende peatamiseks. Kuulake mind, Scully. See asi on olemas. Ma ei tea veel, mis see on või miks see on. Aga ma kavatsen selle välja selgitada.Ja ma kavatsen selle peatada. Mitte miski muu mulle ei loe. Ja sellele lähemale ei ole ma kunagi pääsenud. Te võite mind uskuda või mitte, see ei loe."
"Ma usun teid," ütles Scully.
"Aga ma hoiatan teid," lausus Mulder, "see on ohtlik. Ja mida lähemale me jõuame, seda ohtlikumaks see muutub."
"Ma usun seda ka," vastas Scully.
"Nii et võib-olla peaksite te taanduma," pani Mulder ette.
"Nii et võib-olla ma ei peaks," ütles Scully. "Te unustate, et mul on vaja ettekannet kirjutada Te ei ole ainus, kes tahab oma tööd lõpetada."
Telefon helises.
Mulder ei teinud sellest väljagi. "Kui te nii ütlete," lausus ta.
"Ma ütlen nii," sõnas Scully.
Telefon helises uuesti.
Mulder võttis toru.
Scully nägi, kuidas tema suu kuulates pingüle tõmbus.
"Olgu," ütles ta torusse. "Me tuleme kohe sinna."
Ta pani toru ära ja ütles Scullyle: "See on jälle juhtunud."

12. peatükk

"Kes helistas?" küsis Scully.
"Ma ei tea. Nad ei öelnud. Keegi moonutas oma häält," ütles Mulder. Ta pani juba oma pintsakut selga.
"Mis juhtus?" tahtis Scully teada.
"Peggy O'Dell, Billy Milesi sõbratar haiglast," vastas Mulder. "Ta on surnud. Raudtee ülekäigu juures metsas. Rohkem hääl ei öelnud. Ma tahan kiiresti ülejäänu välja uurida."
"Andke mulle minut riietumiseks," ütles Scully.
Ta kiirustas oma tuppa ja pani riided selga. Ta laksatas näole vett ja tõmbas harjaga läbi juuste. Meigi jaoks ei olnud aega. Mulder ootas teda koridoris.
"Hakkame siis selle peoga pihta," ütles ta kannatamatult
"Oodake üks hetk, las ma panen oma ukse lukku," ütles Scully.
Mulder seisis ja koputas jalaga, kui ta ukse kahekordselt lukku keeras.
"Lukud ei aita eriti palju," ütles Mulder talle. "Mitte miski ei aita, kui see tahab sisse tulla." Siis ütles ta: "Tulge nüüd. Lähme. Ma viskan kulli ja kirja, kes juhtima hakkab."
"Ei lähe läbi," ütles Scully. "Mina juhin. Ma tunnen end niiviisi palju turvalisemana."
"Teil võib õigus olla," nõustus Mulder.Ta viskas Scullyle autovõtmed.
Nad lahkusid motellist Vihmasadu oli lakanud. Puhus värske tuul. Täiskuu valgustas öötaevas ruttavaid valgeid pilvi. Kuu paistis parkimisplatsil virvendavate veelompide peale. Nende üüriauto katusel sädelesid vihmapiisad.
Nad ronisid sisse ja kinnitasid turvavööd. Scully keeras süütevõtit ja auto mürises käima.
Paigalt sõites ütles Scully Mulderile: "Teate, mul on naljakas tunne. Nagu jälgiks keegi meid. Keegi - või miski."
Kui nad kohale jõudsid, oli seal trobikond politseinikke. Autode tuled valgustasid metsasihti nagu filmi võtteplatsi. Scully nägi tormist pilbastatud oksi ja väljajuuritud noori puid. Ta silmas rööbastel peatatud vedurit ja rida prahivaguneid.
Mulder suundus otse kahe rööbaste juures seisva politseiniku juurde.
"Mis juhtus?" nõudis ta. "Üksikasjad. Ma tahan teada."
Üks politseinik kõõritas Mulderi poole. "Ärge muretsege, härra. Olukord on kontrolli all."
"Ma küsisin, mis juhtus," kordas Mulder. "Lase käia. Mul ei ole aega terve öö oodata."
"Noor naine jäi rongi alla," ütles politseinik vastumeelselt
"Kuidas ta siia sai?" nõudis Mulder.
Politseini hakkas suud avama. Kuid enne, kuita rääkida jõudis, ütles tema partner: "Kuule, semu, milleks kõik need küsimused? Kes sa selline oled, et meid nii küsitled?"
Mulder ei teinud temast väljagi. "Kas tüdruk oli ratastoolis?"
Esimene politseinik kratsis kukalt "Ratastoolis? Ei olnudmingit-"
Mulder tundis oma õlal kätt. Ta pöördus ringija kangestus.
See oli politseidetektiiv, kes nad metsas oli leidnud. See, kes oli käskinud neil jalga lasta.
Suur lihaseline mees hoidis Mulderi õlga ikka veel oma haardes. Ta pigistas tugevamini.
"Ma arvasin, et ma käskisin teil neist paigust eemale hoida," urises ta.
Ta lasi Mulderi õla lahti. Rusikas käega andis ta Mulderile tugeva tõuke vastu rinda.
"Ja mina ütlesin teile, et tahan teada, mis siin toimub," vastas Mulder sama tugevastivastu tõugates.
"See on viimane kord, kui ma teid hoiatan," ütles detektiiv. "Veel üks selline liigutusja ma panen teid kahtlusalusena kinni. Siis võite vanglas teada saada, mis siin sünnib."
Ta lükkas uuesti Mulderit Mulderi pintsakuhõlmad vajusid lahti.
Esimese politseiniku silmad lõid põlema. "Kuule, tal on tukk kaasas," hüüatas ta. Politseinik rapsas Mulderi püstoli õlataskust välja. Ta liikus kiiresti mehe kohta, kes nägi välja nagu siniseid riideid kandev härg.
"Ma olen FJB-st, lollpea," ütles Mulder kätt relva järele sirutades.
"Jah, kindlasti," ütles politseinik. Ta jättis relva enda kätte.
"Mul ei ole vaidlemiseks aega," sõnas Mulder. Ta pöördus detektiivi poole. "Kuulge, äkki teie võtate mõistlikku juttu kuulda. Alles täna pärastlõunal nägin ma seda tüdrukut ratastoolis. Öelge mulle, kuidas ta ilma selleta siia sai."
"Ma ütlen teile sama mis ennegi," ütles detektiiv. "Tõmba uttu, vennas."
Scully vaatas, kuidas Mulder ja detektiiv üksteisele otsa vahtisid. Nad nägid välja nagu ristatud sarvedega isahirved. Kõva mehe mängimisega ei jõudnud Mulder mitte kuhugi. Nüüd oli tema asi natuke uurida.
Scully nägi rööbaste juures maas tekkija kergitas seda õrnalt Ta vaatas alla Peggy O'Delli vigastatud keha peale. Peggy silmad olid pärani lahti. Tema silmad olid pahupidi, nii et ainult silmavalged olid näha.
Scully püüdis mitte mõelda elavast Peggyst. Ta püüdis Billy Milesi armastusega vaatavat Peggyt mitte meenutada. Nüüd oli Peggy lihtsalt veel üks laip. Veel üks tööülesanne, mis vajas tegemist
Scully kükitas maha, et paremininäha. Surnud tüdruku pihku oli pigistatud salk pruune juukseid. Ta mõtles, et võtab selle tõestusmaterjalina kaasa. Ta otsustas, et ei tee seda. Politseinikele poleks tõendite varastamine meeldinud. Just seda neil vaja oligi, et teda koos Mulderiga luku taha panna ja võti minema visata. Ta lihtsalt jätab selle meelde ja kirjutab hiljem oma ettekandesse.
Siis nägita veel midagi. Peggyl oli kell käe peal. Võib-olla läks see katki, kui ta rongi alla jäi. See annaks teada surmaaja.
Scully võttis Peggy randme pihku. See oli külm. T a keeras seda, et kella näha.
Temast jooksis läbi värin.
Kell näitas 9:03.

9:03.
Hetk, mil aeg oli peatunud. Ja jäljetult kadunud.
Ta pidi seda Mulderile ütlema. Ta pidi...
"Tõuse püsti, õeke," käratas üks hääl talle. "Ja tule minuga kaasa."
Ta vaatas üles. Politseinik seisis ja vaatas alla tema peale. Tal oli relv käes.
Scully tõusis püsti. "Kuulge, ohvitser, te teete praegu vea. Ma lihtsalt - "
"Te sorkisite asitõendites," vastas politseinik.
"Aga ma räägin teile - " protesteeris Scully.
"Te võite seda kohtunikule rääkida," ütles politseinik. "Ja te võite talle ka rääkida, mis te sellega teete."
Politseinik tõmbas tema jaki lahti. Ta haaras Scully õlataskust püstoli.
"Lase käia, lähme sinu sõpra vaatama," ütles politseinik.
Mulder seisis jalad harkis ja toetus politseiautole. Kui Scully harkisjalu tema kõrvale seisis, pööras ta pead. Politseinike teguviis ja lollus paistsid teda vihastavat ning temas vastikust tekitavat
"Me teeme isikukontrolli," ütles detektiiv neile. "Kui välja saate, võite oma relvadele järele tulla."
"Mul on iskikuttõendav dokument olemas," ütles Scully talle.
"Unustage ära. Ta ei kuula teid," lausus Mulder. "Ta on liiga palju gängsterifilme vaadanud."
Just siis ütles hääl: "Te võite nad vabaks lasta. Ma vastutan nende eest "
See oli koroner.
"Truit," ütles Mulder kergendatult "Jumal tänatud, et te siia jõudsite. Nüüd võime hakata asju korrastama."
"Põle midagi korrastada," ütles Truit talle. "Ole vapper, härra FJB. Karta on, et te olete päris alguses tagasi."

13. peatükk

Mulder tegi grimassi. "Olgu, Truit, laduge halvad uudised lagedale. Ma juba aiman, mis need on. Aga te võite need samahästi ametlikult välja kuulutada."

"Kes klinnas peksis keegi just meie kontorid sodiks," ütles Truit pead raputades. "Ma kartsin, et midagi sellist võib juhtuda. Siinne rahvas austab seadust, aga te olete nad nii kihevile ajanud."

"Nad peksid teie kontori segi," sõnas Mulder. Tema hääl oli väsinud ja alistuv. "Aga see ei ole veel kõik, kas pole?"

"Kas sellest pole veel küllalt?" küsis Truit Siis lisas ta: "Ah jaa. Peaaegu oleksin unustanud. Ma loodan, et te ei olnud sellest väljakaevatud koeraraipest liialt sisse võetud. Või mis iganes see ka oli."

"Nad võtsid selle kaasa, jah?" ütles Mulder. "Imelik, et see mind ei üllata."

"Ärge küsige, miks nad seda tahtsid," lausus koroner kukalt kratsides. "See ei ole just asi, mida võiks kamina kohale riputada."

"Mul ei tuleks pähegi seda küsida," ütles Mulder. "Ma isegi ei küsi teie käest, miks teil turvasüsteemi ei olnud."

"Meil pole turvasüsteemi enne vaja olnud, kui teie tulite ja kõik kihama panite," vastas Truit "Väljast tulnud agitaatorid on siinkandis alati pahandusi tekitanud."

Mulder avas millegi ütlemiseks suu. Siis sulges ta selle. Teda oli üks mõte rabanud. Tugevasti rabanud.

"Scully!" käratas ta. "Autovõtmed! Ruttu!"

Naine andis need talle. Enne kui Scully jõudis talt põhjust pärida, jooksis mees auto poole. Scully tormas Mulderile järele. Kui ta kõrvalistmele libises, käivitas Mulder juba mootorit

"Mis rutt nüüd lahti on?" küsis naine kui auto möirates mööda maanteed edasi kihutas.

"Ma kardan, et te saate küllalt varsti teada," vastas Mulder pilku teeltpööramata.

Tal oli õigus.

Scully sai tulevast esimest aimu, kui ta nägi silmapiiri kohal taevas õhetust

"Kas see on see, mida ma arvan?" küsis ta Mulderilt

Mulder ei vastanud. T a huuled olid kramplikult kokku pigistatud.

Auto sõitis läbi kurvi. Scully nägi ees kulgevat teed. Nende motell oli selgelt näha.

Ta nägi leegimöllu.

Mulder peatas auto ühe teeveerde pargitud tuletõrjeauto juures. Tema ja Scully läksid täisvarustuses tuletõrjujate ning pidžaamades ja öösärkides motellikülaliste vahelt läbi. Nad seisid kahekesi ja vaatasid leeke. Nad jälgisid abitult, kuidas tuli nende tube limpsas. Voolikute veejugadest oli sama palju kasu kui sülitamisest

"Seal läheb minu ettekanne. Rääkimata veel mu kompuutrist Kõige uuem mudel. Ma pidin selle saamiseks mitmeid niite tõmbama," ütles Scully. Tal oli tunne nagu oleks ta lähedase sõbra kaotanud.

"Seal lähevad röntgenipildid," ütles Mulder. "Minu polaroidpildid. Kogu kupatus. Viimnegi jälg sellest, mis me eile üles kaevasime. Huvitav, kes sellest lahti tahtis saada. Kas teil on mõni mõte, Scully?"

Scully hakkas midagi ütlema. Siis peatas ta ennast "Ei ole," vastas ta.

"Või äkki ikka on, - aga te ei taha neid tunnistada," pani Mulder ette.

Scully pääses talle vastamisest

"Vaadake, kes tuleb," ütles ta tähelepanu kõrvalejuhtimise üle rõõmustades.

"Doktor Nemmani armas väike tütar," lausus Mulder, kui üks kogu põõsastest tulevalguse kätte tuli. "Ta näeb välja nagu oleks temal ka raske öö olnud."

Scully nõustus temaga. Nende esmakohtumisel neiu isa auto juures oli ta olnud kammimata. Aga nüüd nägi ta välja nagu Frankensteini pruut. Tema juuksed olid metsikus sasipuntras. Öösärk oli porist triibuline ja õmblustest rebenenud. Ta jalad olid paljad. Ta näol olid nututriibud. Ja ta hääl murdus, kui ta neid palus: "Palun aidake mind. Te peate mind kaitsma."

Mulder võttis endal pintsaku seljastja paniselle tüdruku tõmblevatele õlgadele. "Täna on õues külm," ütles ta. "Me ei taha, et sa külmetaksid."

Siis lausus ta: "Lähme kuhugi, kus me sind natuke soojendada saaksime. Siis võime me rääkida. Kenasti ja aeglaselt ja rahulikult. Teeme kõik asjad selgeks. Teeme kõik uuesti normaalseks. Sulle see meeldiks, eks ole?"

Tüdruk noogutas. "Kõik jälle normaalseks. Oh jaa, palun."

"Me tulime tee peal ühest öökohvikust mööda," pani Scully ette. "Me võime sinna minna.-"

"Ma mõtlesin just sedasama," nõustus Mulder. "Ju siis see, mida suurte ajude kohta öeldakse, on tõsi."

Kui nad kohvikusse sisenesid, oli see tühi. Igavlev ettekandja võttis nende kohvitellimuse. Tüdruk, kes nägivälja nagu peksasaanud nukk, ei paistnud teda huvitavat. Arvatavasti oli ta olnud selles surnuaiavahetuses nii kaua, et teda ei üllatanud miski.

Scully ootas, kuni tüdruk oli oma kohvi joonud.

"Kas tahad veel?" küsis ta.

Tüdruk raputas pead. "Ei," ütles ta. "Sellest poleks kasu. See ei võta mu suust seda maitset ära."

"Mis maitset?" küsis Mulder.

"Metalli maitset," vastas tüdruk grimassi tehes. "Või millegi muu. Millegi hullema maitset. Uhh."

Mulder noogutas kaastundlikult "See võib kohutav olla. Täna pead sa oma hambaid hoolega pesema."

Ta rääkis temaga aeglaselt, nagu tavaliselt lapsega räägitakse. Tüdruk võis olla üle kahekümne, kuid tal oli näol hirmunud viieaastase ilme.

"Ütle meile, mis su nimi on," sõnas Mulder.

"Theresa. Theresa Nemman," ütles tüdruk.

"Miks sa täna öösärgi väel väljas olid? Tavaliselt sa niimoodi metsas ringi ei kola, ega ju?"

"Ma ei tea," ütles Theresa pead raputades. "Ma lihtsalt leidsin ennast sealt. Niimoodi see juhtub. Alati. Ma olen seal ja ma ei tea, kuidas või miks."

"Nii et seda on enne ka juhtunud?" küsis Scully. Ta rääkis tasa ja rahustavalt Tüdruk nägi välja habras nagu kristall. Ja peru nagu hirmunud jänes.

Theresa hääl näis tulevat kusagilt kaugelt – kusagilt sügavalt tema seest "Seda on juhtunud alates sellest suvest, mil ma kooli lõpetasin," ütles ta. "Seda on mu sõpradega ka juhtunud. Sellepärast ma tahangi, et te mind kaitseksite. Ma ei taha, et see minuga juhtuks. Ma ei taha surra nagu ülejäänud. Nagu Peggy täna õhtul."

Tema õlad hakkasid jälle tõmblema. Pisarad jooksid mööda ta põski alla.

Scully küünitas üle laua, et teda lohutada. Ta võttis tüdruku käe oma pihku. Tüdruku käsi oli sama külm nagu Peggy oma raudteerööbastel.

"Te ju kaitsete mind?" anus tüdruk nuuksete vahel. "Lubage mulle, et te mind kaitsete."

"Muidugi kaitseme," rahustas Scully teda. "Sa võid selles kindel olla."

Nüüd tuli Scullyle suhu kibe maitse. Metalne maitse.

Ta teadis, mis see oli.

Valetamise maitse.

14. peatükk

Scully ei saanud enam endale valetada.

Ta ei saanud enam teeselda, et see on tavaline juhtum. Ta ei saanud enam endale öelda, et teadus annab talle kõik vastused. Või et tema FJB koolitus juhatab ta mõrvari jälile.

Ja mis veel hullem - ta ei saanud enam põhjendada Mulderi käitumist sellega, et mees on kiiksuga, hullumeelne, totakas.

Tal olipeaaegu hea meel, et tema kompuuter oli sodiks. Vähemalt ei pidanud ta mõneks ajaks oma ettekande pärast muretsema.

Oleks raske FJB ülemusi veenda, et Mulder on millegi jälil. Võib-olla võimatu. Ta ei kujutanud ette, et nad seda usuvad. Tema ei oleks seda uskunud – kuni praeguseni. Ta peab selle juhtumi kirjapanemisel ettevaatlik olema. Kaalul ei olnud ainult Mulderi töö. Tema enda tulevik oli samuti. Rääkimata sellest, mis juhtuks salatoimikutega. Büroo kõrgemad ohvitserid paneksid need toimikud luku taha ja viskaksid võtme minema.

Scully ei tahtnud, et see juhtuks. Ta tahtis, et need toimikud püsiksid avatuna. Ta tahtis, et Mulder oma tööd jätkaks. Ja ta tahtis teda aidata. Ta oli näinud küllalt, et tahta näha veel rohkem. Mulderil oli tema suhtes õigus. Ta oli Mulderi sarnane. T a oli selline inimene, kes tahtis vastuseid. Ta oli selline inimene, kes vajas vastuseid - ükskõik, milliseks need vastused ka osutusid.

"On aeg tõtt rääkida," ütles Mulder.

Scully kangestus. Siis sai ta aru, et mees ei räägi temaga. Ta rääkis Theresaga.

"Sina olid see, kes helistas mulle täna õhtul, eks ole, Theresa?" küsis Mulder. "Sina olid see, kes ütles mulle, et Peggy O'Dell oli surma saanud."

Tema hääl ei olnud enam hell. See oli karm ja nõudlik. Ta on otsustanud kindad käest võtta, mõtles Scully. Mees oli nagu verd haistev loom. Armutu. Järeleandmatu. Seda poolt temast ei olnud Scully veel näinud. Kuid selle olemasolu ei üllatanud teda.

Theresa hammustas huulde ja vaikis. Ta püüdis oma silmi Mulderilt ära pöörata. Kuid Mulderi läbitungiv pilk hoidis teda nagu pihtide vahel.

"Jah," lausus ta nõrga häälega. "see olin mina."

"Kust sa teadsid, kuhu helistada?" tahtis Mulder teada.

"Ma kuulsin oma isa ütlemas, kus te ööbite," ütles Theresa.

Scully vahetas Mulderiga pilgu. Ta kulmud kerkisid. Kas doktor Jay Nemman oli süütaja? Päev varem oli ta olnud tulivihane. Aga kas ta oli nii vihane?

Mulder kehitas kergelt õlgu. Ta ei teadnud. Siis pöördus ta uuesti arsti tütre poole. Ta kavatses tõe jälile saada, isegi kui ta oleks pidanud selle Theresast tangidega välja kiskuma.

"Kellega su isa rääkis?" küsis Mulder. "Kellele ta motellist rääkis?"

"Ta rääkis Billy isaga," vastas Theresa.

"Billy? Kas sa mõtled Billy Milesi?" ütles Mulder.

"Jah. Billy on - " Theresa peatus. Tal oli neid sõnu raske öelda.Lõpuks see tal õnnestus. "Billy on üks meist"

"Ma tean seda, Theresa," ütles Mulder. "Te olete selles kõik koos.'89. aasta lend. Aga tuleme nüüd olevikku tagasi. Kuidas sa teadsid, et Peggy on surnud?"

"Keegi helistas mu isale," sõnas Theresa. "Ma kuulsin, kuidas ta telefoni ütles: "Peggy on surnud? Kas sa oled kindel?"."

"Mis kell see oli?" lõikas Scully vahele. Ta tahtis aja kindlaks määrata - minutise täpsusega. Täna õhtul olid minutid tähtsad. Võib-olla kõige tähtsamad.

"Kell üheksa. Võib-olla mõni minut hiljem," ütles Theresa. "Ma mäletan, et telekast hakkas just minu lemmiksaade, kui telefon helises."

"Ja mis siis juhtus?" küsis Mulder. "pärast seda, kui sa kuulsid oma isa rääkimas?"

Theresa raputas abitult oma pead. "Ma ei tea. Ma ei mäleta. Järgmine asi, mida ma mäletan, oli see, et ma olin metsas. Keegi ajas mind taga."

"Kes?" küsis Mulder.

"Ma ei tea," ütles tüdruk. Ta paistis olevat jälle pisarate äärel.

Kuid Mulder ei andnud järele. "Kas see oli su isa?" küsis ta.

"Ei," ütles Theresa. Tema hääl oli sosinast vaevalt tugevam. "Kuid isa ei lubanud sellest mitte kunagi kellelegi rääkida. Mitte millestki."

"Millest sa ei tohi kellelegi rääkida?" nõudis Mulder teravalt

Scully ei saanud teda süüdistada. Praeguseks tundis ta sama, mida Mulder. Nad olid tõele liiga lähedale jõudnud, et seda käest lasta.

"Ma ei tohi Peggyst kellelegi rääkida," ütles Theresa. "Või Billy Milesist Või sellest, kuidas isa aitas."

"Su isa aitas? Keda ta aitas?" tahtis Mulder teada.

"Peggyt," ütles Theresa talle.

"Kuidas ta teda aitas?" küsis Mulder.

"Isa oli Peggy arst Peggy... Ta... ootas last," ütles Theresa. " Aga see suri ära."

"Kas Billy teadis lapsest?" küsis Scully.

"Ei," vastas Theresa. "Ta ei olnud siis siin - polnud juba mitu kuud. Ta kadus just enne lõpetamist Ta tuli alles peaaegu suve lõpus tagasi. Peggy ütles, et Billy oli tema lapse isa. Aga keegi ei uskunud teda, sest Billyt ei olnud siis siingi."

"Kas su isa teadis, kes oli lapse isa?" küsis Mulder.

Theresa kõhkles jälle. Siis ütles ta: "Ta aitas Peggyt Aga... last ei olnudki. Oli midagi muud. Isa ütles, et see oli sellepärast, et Peggyl olid märgid."

Scully neelatas tugevalt Ta ei tahtnud mõelda, mida oli Peggy lapse asemel saanud. Aga sellest polnud pääsu.

Mõtteis nägi ta hauast leitud olevuse jäänuseid.

Tema kõhus hakkas keerama.

Scully vaatas Mulderi poole. Paistis, et teda see ei häirinud. Mees kummardus ettepoole.

"Märgid?" küsis ta. "Kas sa mõtled märke tema seljal?"

"Jah," ütles Theresa. "Me kõik saime need. Metsas. Ja me kõik sureme."

15. peatükk

Kaugemale ta ei jõudnud.
Ta pani käed kõrvadele, toetas lauba lauale ja hakkas meeleheitlikult nuuksuma.
Scully sirutus ettepoole ja puudutas tema kätt. See oli ikka veel jääkülm.
Siis tõstis Theresa pea.
"Oo, Jumal küll," ütles Scully.
Theresa ninast jooksis verd.
Scully kahmas karbist salvrätikuid ja ulatas need Theresale.
Seda tehes vilksatas ta peast läbi kujutluspilt Olevus kirstus. Seadeldis tema ninakoopas.
Kas seesama oli ka Theresa - ?
Kaugemale Scully mõelda ei jõudnud.
Silmanurgast nägi ta, kuidas kohviku uks lahti paiskus.
Doktor Jay Nemman tormas kohvikusse. Tihedalt tema kannul tuli politseidetektiiv metsast. Ta paistis veel vastikumas tujus kui varem.
Ettekandja osutas laua poole, kus Scully ja Mulder Theresaga istusid.
"Seal su tütreke on, doktor," ütles ta. "Jumal ise teab, mis nad ta vaesekesega teinud on."
Scully sai aru, et ettekandja oli ilmselt helistanud. Siinne rahvas hoidis kokku - eriti kui tegu oli võõrastega.
Vähemalt võõrastega Maalt
Doktor Nemman ei teinud Scullyst ja Mulderist väljagi. Tal jätkus silmi vaid oma tütre jaoks.
Ta pani tüdrukule käe õlale. "Lähme koju, kallis," ütles ta. "Seal on sul kõige parem. Eemal nendest uudishimulikest inimestest ja nende valusatest küsimustest"
Kuid tüdruk kohkus tema puudutusest. Tema silmad olid hirmust pärani.
"Ma ei usu, et tüdruk soovib lahkuda," ütles Mulder järsult.
"Teie hoidke sellest eemale," sähvas arst "Ta on haige tüdruk. Väga haige tüdruk. Ta kujutab asju ette. Igasuguseid asju. Ta on vaimse kokkuvarisemise äärel. Ta ei tohi erutuda."
Selleks ajaks oli Theresa istme nurka taganenud. Ta tõmbas end pooleldi kerra. Nagu laps emaüsas.
Politseinik sirutas käe tema poole.
"Su issi tahab sind koju viia, Theresa, kallis," ütles ta rahustavalt "Ta teeb su ilusti puhtaks. Ta paneb su voodisse. Annab sulle head kuuma kakaod. Eks see ju maitseks hästi?"
"Me viime su sinna, kus sa oled kaitstud, kullake," keelitas doktor Nemman. "Sa ju tead, et detektiiv Miles ja mina ei lase sinuga mitte midagi juhtuda."
Äkitselt tõmbus Mulder oma istmel tikksirgeks.
"Kas te olete Billy Milesi isa?" küsis ta detektiivilt.
Suur detektiiv pöördus Mulderi poole. "Jah, olen küll."
Ta vaatas Mulderit ähvardavalt "Ja te hoidke minu poisist eemale , kas kuulete? On küllalt halb , et ta on niisugune nagu ta on. Ma ei taha, et võõrad käiksid teda nagu loomaaiaelukat ammuli sui vahtimas."
"Tule nüüd, Joe, aita mind," ütles doktor Nemman detektiiv Milesile.
Nemman võttis Theresal ühest käest ja Miles teisest käsivarrest kinni. Koos nad tirisid, peaaegu lohistasid tüdruku kohvikust välja.
Scully ega Mulder ei teinud midagi nende peatamiseks. Nad ei saanud mitte mingil juhul vanemlikele õigustele ja seadusele vastu hakata. Uksest välja minnes heitis Theresa neile veel viimase hirmunud pilgu.
"Sellesse kohta võib lausa armuda," ütles Mulder oma kohvi lõpetades. "Iga päev on nagu Halloween."
"Kas me võime tema jutust ainsatki sõna uskuda?" küsis Scully. "Võib-olla rääkis tema isa tõtt Võib-olla on ta hull. See linn paistab siin selliseid lausa aretavat. Võib-olla on asi toitumisharjumustes."
"Kas te arvate, et keegi, hull või mitte, võib selle välja mõelda?" ütles Mulder.
"Te teate ise sellele vastust," vastas Scully. "Kuid siiski on sellest raske aru saada. Näiteks peatus Peggy O'Delli kell kolm minutit üheksa läbi. See oli aeg, kui ta oleks pidanud rongi alla jääma. Aga Theresa ütles, et Miles rääkis tema isale surmast vaevu peale üheksat. Ta ei saanud seda teha."
"Kes teab?" lausus Mulder. "Ta võis ajaga eksida. Selliste asjadega eksitakse tihti. Või ta võis ka valetada. Valetada meile - või isegi iseendale. On asju, mida on raske tunnistada. Nagu tema telepaatiline side Peggyga. Neid '89. aasta noorukeid seob miski. Miski, millest nad vabaneda ei saa."
Mulder tõstis kohvitassi huultele. Ta sai aru, et see oli tühi.
"Olgu tõde milline tahes, kohtus seda tõestada ei saaks," jätkas ta. "Mitte midagi Theresa jutust Tüdruk, kes on nii erutatud nagu ta on. Tüdruk, keda tema oma isa tasakaalutuks nimetab. Mitte ükski kohus ei usuks tema tunnistust arsti või politseiniku tunnistuse asemel."
Scully noogutas. "Kujutage ette, kuidas te kirjeldate X-ga märgistatud maanteel juhtunut Kell 9:03, kui te ütlesite, et aeg läks kolmeminutisele puhkusele. Ma ei ütle, kas ta tegi seda või ei. Aga päris kindlasti ärge püüdke seda kohtunikule öelda."
Mulder naeratas kibestunult "Ma loobusin tükk aega tagasi üritamast kohtunikele midagi selgitada. On vaja käegakatsutavaid tõendeid."
"Te ei ole ainuke, kes seda teab," ütles Scully. "Kes iganes koroneri tööruumid segi peksis ja meie toad põlema pistis, teadis seda samuti. Oma tööst võime vaid tuha ette näidata."
"Kes on sinu arvates süütaja?" küsis Mulder. "Hea doktorNemman?"
"Võimalik," ütles Scully sügavalt mõeldes. "Ta ei ole just meie sõber. Võib-olla tegutses Billy isa koos temaga. On

selge, et nad mõlemad on meie vastu. Nad mõlemad varjavad kedagi."
Äkitselt tõusis Mulder püsti.
Nüüd tundis Scully juba selle märgi ära.
Ka tema tõusis püsti.
"Kuhu nüüd?" küsis ta.
"Mulle tuli just pähe," ütles Mulder, "et võib-olla on veel tõendeid, mida nad hävitanud ei ole."
"Kus?" ütles Scully.
Kuid Mulder suundus ukse poole.
Scully kihutas tema kannul autoni. Mulder jõudis enne teda juhiistmele.
"Ettevaatust," ütles ta mehele, kui nad mööda teed edasi kihutasid. Ilm oli jälle pilve läinud. Sadas peenikest vihma. Asfalt oli libe. "Laipadena me seda juhtumit ei lahenda."
"Vähemalt jõuaksime me siis õigesse kohta välja," ütles Mulder. Ta hoidis gaasi põhjas.
Lõpuks peatus auto järsult Scully vaatas pingsalt välja. Nad olid Bellefleuri Hillside'I surnuaia serval.
Mulder tuli välja ja Scully samuti. Mees pani oma taskulambi põlema. Siis läks ta ees üle märja rohu ja mudase maapinna.
Ta peatus.
"Liiga hilja," ütles ta.
Taskulambi tuli libises üle kahe lahtise haua. Nende kõrval oli kaks kaaneta kirstu.
Mulder näitas oma 1ambiga neisse valgust.
Scully vaatas üle ta õla.
"Mõlemad tühjad," ütles Mulder. "Ma oleksin pidanud ette teadma."
"Mis siin toimub?" küsis Scully. "Kas selles juhtumis on kõik hullumeelne? Või oleme meie hullumeelsed?"
Mulder ei kuulanud.
Ta seisis seal, pilk tühi ja ise teises maailmas.
Ainus, mida Scully sai teha, oli oodata.
Aeglaselt tuli elu mehe näkku tagasi.
Ta võttis Scullyl õlgadest kinni. Tema silmad särasid heledalt. Nendes oli puhta rõõmu tuli.
Tema hääles helises seesama rõõm.
"Ma sain just aru," ütles ta Scullyle. "Ma tean, kes see on."
"Kes on kes?" küsis Scully.
"See, kes seda tegi," vastas Mulder.
"Seda tegi?" küsis Scully. "Kas te mõtlete, tappis Peggy?"
Mulder noogutas õnnelikult
"Ja ülejäänud?" päris Scully "Varastas meie tõestusmaterjali? Hirmutas Theresat? Üks ja sama isik?"
Mulder muudkui noogutas.
"Üks ja seesama," ütles ta. "Ma tean, kes see on."

16. peatükk

"Ma ei tahaks küll teie rõõmsat tuju rikkuda, aga ma arvan, et tean juba vastust," ütles Scully. Ta oli mõttes palju kilde kokku sobitanud. Ta arvas, et oli mõistatuse lahendanud.
"Kas teate?" küsis Mulder. "Kas te ikka tõesti teate?"
"Kas see on too suur politseinik - detektiiv Miles?"
"Tubli katse," ütles Mulder. "Te olete akadeemiale auks. Aga - ei."
"Ei?" lausus Scully.
"Ei, aga te olete lähedal," sõnas Mulder.
"Lähedal?" küsis Scully.
"See on tema poeg - Billy Miles," teatas Mulder.
Scully nägi, et Mulder võis olla kena inimene. Hea tahtlik. Andekas. Süda õiges kohas.
Aga tema pea oli nüüd küll valesti otsa pandud.
Pead raputades naeratas Scully talle.
"Billy Miles?" küsis ta. "Kas te mõtlete noorukit, kes on peaaegu neli aastat ainult vegeteerinud? Ta tuli siia ja kaevas need hauad täiesti üksi lahti?"
Mulder noogutas.
"Ma ei ole kindel, kas ma saan sellest täielikult aru," ütles ta Scullyle. "Kõigist üksikasjadest Aga see sobib tulnukate rööviprofiiliga. Usu, ma tean, millest ma räägin. Ma olen kompuutris sadu juhtumeid uurinud ja - "
"See sobib profiiliga?" sõnas Scully. Ta mõtles paarile viimasele täiesti hullumeelsele päevale. Oli see alles profiil.
"Kuulake mind," ütles Mulder. "Peggy O'Delli kell jäi seisma kolm minutit üheksa läbi. Te nägite seda. Täpselt samal ajal, kui me maanteel kolm minutit kaotasime. Vahepeal lahkus Theresa Nemman kuidagimoodi majast ja sattus metsa elu eest jooksma. Ma arvan, et nende kolme minuti jooksul juhtus midagi. Kui aeg meile tuntud tähenduses peatus."
"Muidugi, Mulder, muidugi," ütles Scully. "Läheks nüüd õige motelli tagasi. Te võite juua ilusa suure klaasi kuuma piima. Magate ilusti end välja. Hommikul tunnete end paremini."
Mulderi kulmud kerkisid.
"Te ei usu mind?" küsis ta.
"Agent Mulder, ma seisan siin väljas, muda ja uduvihma sees," lausus Scully. "Ma vahin kahte tühja kirstu. Ma olen surnuaias, kust me kaevasime välja kellegi või millegi, millele ma seletust anda ei oska. Vahepeal ütles mulle segane tüdruk, et ta sureb, sest tal on "märgid". Jah, muidugi usun ma teid, Mulder. Aga see ei tähenda, et teil on õigus. See tähendab, et ma ise hakkan ära keerama. Praeguseks usun ma juba kõiki või kõike. Mind ei üllataks, kui me mõlemad kuu poole ulguma hakkaks."
"Scully, rahunege maha ja kuulake," ütles talle Mulder.
"Rahunege maha?" küsis Scully. "Selleks on mulle paari õige tugevat tabletti vaja."
Kuid kummalisel kombel tundis ta end rahunevat. Võib-olla mõjus nii miski Mulderi hääles. Tema kirg tõe vastu. Tema täielik veendumus. Mis iganes see ka polnud, Scully jäi vait ja kuulas.
"Ma arvan, et siin Bellefleuris tegutseb mingi jõud," rääkis Mulder talle. "Me tundsime seda lennukis just enne maandumist. Me kogesime seda maanteel. Siin oli tegutsemas kummaline jõud. Meie kellad jukerdasid. Mu kompass läks segaseks. Ma tahan öelda, et ma arvan, et see jõud võib aega mõjutada. Nii et Billy Miles võiks minna ja need hauad lahti kaevata. Ja rüüstata. Ja põletada. Ja tappa. Nii et keegi ei näe, et teda pole oma voodis."
Scully veenis end Mulderit mitte kuulda võtma. Kuid see oli sama hea, kui vee all vastuvooluga võidelda. Ta tundis mehe mõtete tõmmet - nende jõudu ja eesmärki. Tal hakkas pind jalge alt kaduma, teda tõmmati üha kaugemale avamerele.
"Kas see "jõud" paisutab aega?" kuulis ta end küsivat.
"Jah," vastas Mulder. "Ja see põhjustaski need märgid noorukite seljal. Märkidega noored on röövitud olnud ja neid on katsetes kasutatud. Neid on sinna metsaraiesmikule viidud. Ollus, mida me ei suuda indentifitseerida, on nende kehadesse pandud. See põhjustab geneetilist mutatsiooni."
"Nii et see "jõud" ajas täna öösel Theresat metsas taga?"
"Ei," vastas Mulder. "see oli Billy Miles. Ta käitus vastavalt impulsile, mis tema DNA-sse oli sisestatud. Danny Doty tunneb oma geenides samasuguseid impulsse. Sellepärast ta vangis olla tahabki. Ta teab, et ta ei saa neile trellide taga olles järele anda."
Scully noogutas. Muidugi. See oli loogiline. Täiesti loogiline. Ei mingit kahtlust Seda talle rääkides oli Mulder täie mõistuse juures. Ja ta oli meest kuulates, noogutades ja teda rohkem rääkima õhutades samuti täie mõistuse juures. Hoopis ülejäänud maailm oli -
Ta tõmbus naerma pahvatades kössi.
Mulder vaatas tema poole ja hakkas samuti naerma.
Nad seisid seal surnuaial, täielikus pimeduses ja uduvihmas, ning olid naerust kõverad.
"Kas teate, et me oleme hullud," ütles Scully lõpuks.
"Muidugi oleme," purskas Mulder.
Lõpuks tõmbas ta hinge.
"Tulge, hakkame nüüd minema," ütles ta Scullyle.
"Kuhu me läheme?" küsis Scully, ise ikka veel naerust nõrk.
"Kus on me õige koht," ütles Mulder. "Hullumajja. Billy Milesi vaatama."

17. peatükk

Scully seisis koos Mulderiga Billy voodi ääres. Billyt hooldav sanitar oli samuti seal.

"Me võime siin igavesti oodata, et Billy oma voodist tõuseks," Utles hooldaja neile. "Seda ei juhtu."

Billy lamas, vaikne nagu surnu. Ainult rinna vaevumärgatav tõusmine ja langemine näitas, et ta hingas. Ta nägu nägivälja nagu surimask.Tema silmad olid klaasistunud.

"Ta on siin niiviisi kolm aastat lamanud," lausus hooldaja. "Ja enne seda ühe aasta kodus."

"Kas te olete kindel?" kUsis Scully."Kas ta ei liiguta mitte kunagi?"

"Ma valvan teda hoolikalt," kinnitas sanitar. "Tema isa maksab mulle selle eest peale. Ta pani mu vanduma, et kui on mingit elumärki, räägin ma sellest kõigepealt talle. Uskuge mind - kui Billy silmagi pilgutab, on see mulle teada."

Mulder oli kuulanud. NUUd astus ta ettepoole ja võttis küsitlemise üle. "Kas te vahetasite eile tema siibrit?"

"Keegi teine siin ei tee seda," ütles sanitar.

"Kas te märkasite midagi ebatavalist?" kUsis Mulder.

"Ebatavalist?" Utles sanitar hämmeldunult. "Mida te silmas peate? Mida ebatavalist võib siin Billyga juhtuda? Nagu ma juba Utlesin, pole ta liikunud - "

"Mida te eile kella üheksa ajal tegite?" lõikas Mulder vahele.

"Arvatavasti vaatasin telekat," vastas sanitar. "Jah.Muidugi. Just nii. Ma vaatasin telekat"

"Mida te vaatasite?" kUsis Mulder teravalt.

"Olgu. See oli... see oli..." Sanitar peatus. Äkitselt oli ta segaduses. "lmelik küll, aga ma ei mäleta hästi, mida - "

Ta peatus järsult. Scully kummardus Billy voodi kohale.

Ta oli midagi märganud. Musta plekki Billy valgetel linadel. Ta läks voodijalutsisse. Ta hakkas tekki sikutama.

"Kuule, mida sa teed?" tahtis sanitar teada.

Scully ei pööranud talle tähelepanu. Ta tõmbas teki vabaks ja vaatas Billy paljaid jalgu.

"Mida sa otsid?" nõudis hooldaja.

Scully leidis otsitava Billy varbakUüne alt. Muld. Must muld.

Sanitar oli vihane. Ta ei tahtnud, et see võõras end Billy asjadesse segaks. Billy oli tema töö. Enam kui tema töö. Tema igapäevane leib.

Sanitar avas suu, et Scully eemale ajada. Enne kui ta seda teha jõudis, paiskas Mulder talle uue kUsimuse. "Kes eelmisel ööl Peggy O'Delli eest hoolitses?"

"Mina mitte," kaitses sanitar ennast "See pole minu palat. Pole minu osa sellest loomaaiast. Kuigi sellest tüdrukust on kahju. Kindel see, et Billy talle meeldis. Minu meelest aitas tema teda rohkem kui kõik need arstid. Mõnikord arvasin, et Billy isegi teadis kuidagimoodi, et ta siin oli."

"Kuidas ta siit välja võis saada?" kUsis Mulder. "Ilma oma ratastoolita?"

"Ma ei tea," kinnitas sanitar. "Nagu ma Utlesin, see pole minu asi."

Siis märkas ta jälle Scullyt Naine oli oma kotist mingi metalleseme välja võtnud. Ta kasutas seda Billy varbakUüne alt mulla kraapimiseks. Ta pani mulla väikesesse klaaspudelikesse. Enne, kui sanitar jõudis teda peatada, oli ta lõpetanud.

Ainus, mida hooldaja sai teha, oli kUsida: "Mis pagana pärast te seda veel tegite?"

Mulder vastas Scully eest "Aitäh, et te meie jaoks aega leidsite," ütles ta.

Väljudes jätsid Mulder ja Scully sanitari suu ammuli seisma.

Sanitaril oli jälle ainult Billy jutukaaslaseks. Kuigi ta ei pannud seda pahaks. Ta oli sellega harjunud. Igal tööpäeval rääkis ta Billyga. Teda ei häirinud see, et vestlus oli nii ühepoolne. Sanitarile meeldis tema enda hääle kõla.

"Vaata nüüd, mida see tüdruk tegi," Utles ta. "Ajas kõik kenad linad sassi. Peab nad jälle korda tegema. Siiski puhastas ta su kUüned toredasti ära, kuigi ma ei tea, kuidas nad nii mustaks said. Ju sa siis higistad või midagi. See tähendab, et sa oled elus, Billy-poiss. Muidu ei annaks su paps mulle iga nädal seda preemiat. Siiski olen ma oma palga ära teeninud. Sinuga koos siin toas olemine põle mingi lõbuasi. Ma mõtlen, et sa põle just mu unelmate kaaslane. Peale selle arvan ma, et see mõjutab mu mõistust. Ma võisin vanduda, et sa peaaegu vaatasid seda tüdrukut, kui ta sul kUüsi kraapis. See tähendab, et ma peaks sellest tööst mõneks ajaks puhkust võtma. Muidu hakkab keegi teine m i n u eest hoolitsema."

Samal ajal Utles Scully väljas Mulderile: "Arvake ära, kuhu ma nUUd minna tahan?"

"Me jõuame kahekUmne minutiga tagasi motelli – või selleni, mis sellest järel on," Utles Mulder.

"Siis ma vist ei pea teile Utlema, mida me otsime," vastas Scully.

"Loodame, et me selle leiame," Utles Mulder.

Läbi oma söestunud toa jäänuste minnes tõmbas Scully nina vingu. Tuli jättis maha kohutava haisu. Kuid hetk hiljem unustas ta haisu.

"Meil veab," Utles ta pooleldi sulanud kotikest. Ules korjates Mulderile. Selle sisu oli puutumata. "Ma teadsin, et on õige raiesmikult proov võtta."

"Üks plusspunkt teie akadeemiakoolitusele," nõustus Mulder.

"Siin on veel midagi säilinud," Utles Scully. Ta korjas Ules klaaspudelikese. See oli pragunenud, kuid tilluke metallseadeldis - seadeldis olevuselt kirstus - oli ikka veel seal sees.

"Meie süütajast sõber võib ju tubli olla, aga nii tubli ta ei ole," lausus Scully.

"On aeg vaadata, kui tublid meie oleme," Utles Mulder.

"Lähme laborisse. Meil on seal tööd teha."

"Kukepea," kinnitas Scully talle. "See saab olema lapsemäng."

Tal oli õigus, Töö oli käkitegu. Ta pani Billy varbakUüne alt võetud mulla klaasplaadile. Selle kõrvale pani ta proovi

raiesmikult. Kui plaat oli juba mikroskoobi all, läks vaja ainult üht kiiret pilku.
"Me oleme omadega mäel," kuulutas ta. "Nad sobivad täielikult."
"Lööge patsi, partner," juubeldas Mulder. "Üks punkt meie kasuks!"

18. peatükk

"Paistab, et me ei ole Uksi," Utles Mulder.

Nende autotuled valgustasid metsaserval seisvat maastikuautot.

Scully tundis selle kohe ära. "Meie vana sõber, detektiiv Miles," Utles ta. "See öine mets meeldib talle ikka kangesti."

"Ta on vist skaut, kes pole suureks kasvanudki," lausus Mulder. "Huvitav, mis heategu tal täna mõttes mõlgub."

"Olen kindel, et saame teada," ütles Scully." Aga ei maksa selle pärast praegu muretseda. Esmalt tuleb veel Uht-teist teada saada."

Ta parkis auto džiibi kõrvale. Nad tulid välja ja panid oma taskulambid põlema. Tumedate puude vahel järgnesid nad valguskiirele.

"Võiks arvata, et me praegu tunneme juba teed," sõnas Scully." Aga selles metsas tunnen ma end alati pisut eksinuna. Kuid võib-olla ei ole asi selles metsas. Võib-olla on asi terves juhtumis. Ma tunnen end pidevalt eksinuna. Iga kord, kui me leiame ühe vastuse, kerkib esile uus küsimus."

"Tere tulemast klubisse," vastas Mulder oksa teelt lükates. "Mina olen seda juba mitu aastat tundnud. See on nagu labUrint. Labürint oma lõputute käänakute ja kurvidega. LabUrint, mis on ehitatud selleks, et sind segadusse ajada, Ukskõik, kui targaks sa end ka ei pea."

Ta vaikis. Metsas kostsid vaid ööhääled. Tuul puudeladvus. Öökullihuige. Tundmatute loomade sebimine. Ja nende vaiksed sammud langenud lehtedel.

Siis Utles Mulder: "Kuidas teiega on, Scully? Mida teie sellest labürindist arvate? Kas see hirmutab teid? Kas see tekitab teis tunde, et tõmbaks saba jalge vahele ja laseks jalga, kuni veel võimalik? Või olete te nagu mina? Kas te olete läinud liiga kaugele, et tagasi pöörduda?"

"Kas ma pean sellele kUsimusele kohe praegu vastama?" küsis naine poolnaljatades. "Või on mul lubatud oma märkmeid vaadata?"

"Võtke nii palju aega kui tahate," Utles Mulder. "Aga millalgi peate te vastuse andma. Mitte mulle. Iseendale. Ja muidugi neile, kes teid koos minuga siia saatsid. Meie kallitele ülemustele."

"Selle pärast muretsen ma hiljem," vastas Scully. Ta leidis koha, kust ta oli halli tUhka ja musta mulda Ules kraapinud. "Vaadake," Utles ta. Tema lamp valgustas jälgi tuhas.

"Jalajäljed," Utles Mulder.

"Palja jala jäljed," lausus Scully. "Kõik klapib."

"Kuulake," sõnas Mulder. "Keegi jookseb."

Ka Scully kuulis seda. Alusmetsast läbi tormava keha tekitatud ragin.

Mulder keeras oma lambi hääle suunas. Ta oli kUllalt kiire, et tabada puude vahel liikuvat kogu. Kuid ta polnud piisavalt kiire, et näha, kes see oli.

Scully nägi, kuidas Mulder minema tormas. Ta kõhkles vaid ühe ägeda sUdamelöögi jooksul. Siis hakkas ta jooksma. Võib-olla ei jõua ta Mulderile järele. Kuid ta tahtis meest oma vaateväljas hoida.

Scully oli jalgpallifänn. NUUd teadis ta, mis tunne on siksakitavat mängijat jälitada. Mulder sööstis tema ees puude vahelt läbi. Scully pUUdis temast mitte maha jääda. Üheks hetkeks tundus, et see on siiski juhtunud. Siis nägi ta teda läbi puudevahelise tühimiku. Mulder oli Scullyst eemaldumas. Ta pidi kiirust juurde panema. Tema jalad olid nagu kaalupommid. Tema kopsu lõi hingamisel valu. Kuid ta sundis end sUgavamalt hingama, kiiremini liikuma -

Nätsti!

Miski tabas väga tugevasti tema põlveõndlaid.

Ja äkitselt ei olnud tema jalad enam ta all.

Ta kukkus.

T a põrutas käpuli kukkudes käed kUünarnukkideni ära.

Ta lõug oli vastu maad.Ta tõstis aeglaselt pea. Ta vahtis paari kriimustatud ja poriseid saapaid.

Ta pilk rändas mööda jämedaid tumesinistes pükstes jalgu Ulespoole. Järgmiseks nägi ta suurt kõhtu, mis Ule pingul vöörihma rippudes särginööbid pingule tõmbas. Siis kinnitus ta pilk tema pähe suunatud läikival haavlipUssil.

Tal ei olnud vaja mehe nägu näha. "Detektiiv Miles,"

Utles ta. "Imelik, et me teiega siin kohtusime."

"Puutuge ainult mu last ja ma tapan teid," lubas mees.

Siis jooksis ta minema.

Scully teadis, kuhu Miles läheb. Kuid võib-olla jõuab ta Mulderile järele enne kui tapmishull politseinik. Ta ei teadnud, mida ta sai mehe aitamiseks teha. Kuid midagi pidi ju olema. Ükskõik mida. Kuidas ta kUll soovis, et tal relv alles oleks. Või et Mulderil oleks tema relv. Karate oli hea. Kuid isegi must vöö ei saanud kuuli vastu.

Ta tõusis pUsti ja tormas läbi metsa. NUUd jooksis ta pimesi. Ta oli nii Mulderi kui Milesi silmist kaotanud. Ainus, mida ta teha sai, oli joosta ja palvetada, et ta jõuab õigeks ajaks Mulderi juurde.

Siis oli ta Uhe teise raiesmiku serval. Ta sUda jättis löögi vahele. Ta nägi Mulderit.

Mees seisis raiesmiku teises otsas ja oli oma lambi lagendiku keskele suunanud.

Seal, kangestununa valgusjoas, seisis pidžaamapUkste väel Billy Miles.

Scully haaras tasakaalu säilitamiseks puutüvest kinni. Ta nägi Billy seljal kahte punast märki.

Nende nägemine viis teda juba piisavalt endast välja. Kuid veel hullemini mõjus talle Billy käte vahel lebav lõtv kogu.

See oli Theresa Nemman. Arsti tütar oli öösärgis ja hommikumantlis. Ta oli teadvuseta.

"Billy!" karjus Mulder. "Pane ta maha, Billy!"

Billy vaatas juhmilt Mulderit Ta oleks võinud samahästi mõnel teisel planeedil olla.

Siis oli Scully kord karjuda.

Ta nägi detektiiv Milesi Mulderi selja taga puude vahelt välja tulemas. Tal oli püss laskevalmis. Ja tal olid mõrvamõtted silmis.

"Mulder!" karjatas Scully nii, nagu tema valutavad kopsud võtsid. "Vaata! Sinu selja taga! Tal on püss! Ta kavatseb !"

Aga juba siis, kui sõnad ta huulilt pääsesid, teadis Scully, et oli liiga hilja.

19. peatükk

Mulder kuulis Scullyt karjumas. Tal oli ümberpööramiseks aega. Tal oli aega, et näha detektiiv Milesi metsast välja sööstmas. Kuid polnud aega, et takistada meest teda maha laskmast

Kuid suur politseinik ei paistnud Mulderit isegi nägevat. Tal oli silmi ainult oma poja jaoks.

"Billy! Ma armastan sind! Aga see on ainus võimalus!"

Miles möirgas nagu haavatud grislikaru -ja tõstis püssi.

See läks lahti - õhku.

Milesile otsa tormanud Mulder oli ta maha paisanud.

"Redskinide" meeskonnale kuluks see mees ära, mõtles Scully.

Ta nägi, kuidas Mulder pUssi järele küünitas. Ta liikus ettepoole, et teda aidata. Samal ajal oli Billy ikka veel paigale tardunud, Theresa käte vahel. Ta nägi välja nagu uskumatult elutruu skulptuur.

Siis Scully kangestus, sest raiesmik ärkas ellu.

Tolmu ja liiva keeristorm kerkis üles. See moodustas Billy ja tema kandami Umber tuhiseva seina. Tuul möirgas puulehtedes. Üle tuulekahina tõusis surisev heli. Surinaga koos algas kolksumine. Ja kolksumisega hoovas raiesmikule silmipimestav valge valgus. Mulder ja Miles kadusid pimestavasse tulelõõska.

See lõppes sama äkitselt kui oli alanudki.

Scully pilgutas silmi, et selgemalt näha. Ta nägi Billyt ja tUdrukut kõrvuti maas. Nad olid kaetud tolmu ja langenud lehtedega.

Ka Mulder ja Miles nägid neid. Mehed ajasid end jalule ja jooksid mahakukkunud paari juurde. Scully jõudis nendega samaaegselt kohale.

Miles kUkitas oma poja kõrvale.

"Billy," ütles ta lämbuval häälel.

Billy tõstis pead. "Isa...?" õnnestus tal öelda. Ta tõusis isa abiga jalule. Tema kõrval virgus Theresa. Scully aitas ta pUsti.

"Kes te olete?" küsis tUdruk. "Mida ma siin teen?"

Scully vaatas tema juhmidesse silmadesse. Siis tundis ta oma käsivarrel kätt. See oli Mulder. Scully järgis tema tumma pilku. Mees vaatas Billy selga. Scully pidi karjatuse lämmatama.

Punased märgid olid kadunud.

"Detektiiv Miles," Utles Mulder, "ega te vastu ei ole, kui me Billyle mõned kUsimused esitame?"

"Vastu? Ei. Üldsegi mitte," Utles detektiiv. Ta hoidis Billyt hellalt kaisus. Ta vaatas poega imestuse ja rõõmuga. "Te ei lasknud mul teha kõige hirmsamat asja, mida isa võib teha. Te päästsite mu poja elu. Te aitasite mul teda surnust tagasi tuua. Minu poolest võite teha kõike, mida tahate."

Detektiiv nõudis, et ta ise viib Billy tagasi vaimuhaiglasse. Mulder ja Scully viisid Theresa koju. Siis suundusid nad haiglasse.

"Kuulge, võtke aeglasemalt," hoiatas Mulder Scullyt.

"Me mõlemad ei saa olla hullud juhid."

"Tõsi," Utles Scully. Vastumeelselt alandas ta auto kiiruse ettenähtud piirini. Mulderil oli õigus. Ta ei tahtnud hunnikusse sõita - mitte enne, kui nad on Billy käest oma vastused saanud.

Kui nad saabusid, oli Billy tagasi oma voodis. Doktor Glass oli tema juures. PsUhhiaater paistis olevat hämmelduses.

"Väga ebatavaline juhtum," Utles ta. "Kõigi oma tööaastate jooksul pole ma veel kunagi midagi sellist näinud,"

"Teil on õigus," lausus Mulder. "See on kõige ebatavalisem juhtum. Sellepärast ongi meile tähtis Billyt küsitleda."

"Loomulikult," nõustus doktor Glass. "Kuid tehke lühidalt. Ta on ikka veel nõrk. Paranemine võtab natuke aega."

Lamades voodis, kus ta oli kolm aastat lebanud, nägi Billy tõepoolest nõrk välja. Kuid nUUd olid tema silmad elavad. Ja kuigi ta hääl oli nõrk, oli see selge.

Mulder rääkis vaikse häälega. Ta ei tahtnud Billy vaimset tasakaalu häirida. See oli ikka veel habras nagu kaardimajake.

"Räägi mulle sellest valgusest, Billy," Utles Mulder."Millal sa seda esimest korda nägid?"

"Metsas," vastas Billy. "Me kõik olime metsas. Meil oli pidu. Kõik minu sõbrad. Me tähistasime."

"Mida te tähistasite?" kUsis Mulder.

"Koolilõpetamist," Utles Billy.

"Aga sa ju ei lõpetanudki," sõnas Mulder.

"Ei," Utles Billy. "Valgus viis mind ära."

"Kuhu see sind viis?" kUsis Mulder.

"Katsepaika," seletas Billy.

"Kas nad tegid sinu peal katseid?" tahtis Mulder teada.

"Jah," vastas Billy.

"Kas sa aitasid neil teiste peal katseid teha?" päris Mulder.

"Jah," lausus Billy. "Ma ootasin nende käske. Et teisi kaasa võtta."

"Kuidas nad käske andsid?" küsis Mulder.

"Läbi seadeldise," vastas Billy. "Aga katsed ei läinud korda. Ma - "

Billy hääl värises. See oli nagu tuule käes vilkuv kUUnlaleek.

"Mida sa tegid?" julgustas Mulder teda vastama. Mees kummardus tema sõnade tabamiseks ettepoole. Mulderi selja taga tegi Scully sedasama.

Nad nägid pisaraid mööda Billy põski alla veeremas. Nad kuulsid Billyt nuuksete vahel Utlevat: "Nad Utlesid, et kõik

saab korda. Nad ei tahtnud, et keegi teada saaks. Nad tahtsid, et kõik oleks hävitatud. Ma kardan. Ma kardan, et nad tulevad tagasi."

"Pole midagi karta," pUüdis Mulder talle kinnitada. "Kui sa saaksid nüUd mulle öelda - "

Kuid Billy oli öelnud kõik, mida ta kavatses sellel ööl öelda. Ta nuttis kontrollimatult.

"Ma kardan, et sellega peab asi piirduma," ütles doktor Glass Mulderile. "Ma loodan, et te olete piisavalt kuulnud."

"Ärge minu käest kUsige," Utles Mulder talle. "Kusige agent Scully käest"

Kuid Mulder tegi seda ise. "Kuidas on, Scully?" kUsis ta naise käest "Kas te olete piisavalt kuulnud? Piisavalt teie ettekande jaoks?"

20. peatükk

"Nad ootavad teid," Utles eriagent Jones Scullyle.

Scully oleks peaaegu ringi pööranud, et Mulderiga pilke vahetada. Aga ta ei teinud seda. Sest Mulderit polnud seal.

Imelik, kuidas ta oli Mulderi juuresolekuga ära harjunud, mõtles ta. lmelik, kui kiiresti neist meeskond oli saanud.

Kuigi nUUd oli ta üksi, jälle Washingtonis, FJB peakorteris. Kõrgemad ülemused olid tema esitatud ettekannet lugenud. NUUd tahtsid nad teda näha.

Jones juhatas ta konverentsisaali. Ta nägi laua ümber samu mehi, keda eelmisel korral.

Kas ta paistis samasugusena? Selle sama külma pea ja kõhuga agendina, kelle nad hulluga kokku olid määranud?

Maha istudes pUUdis ta endiselt rahuliku ja enesekindlana paista. Siis ootas ta küsitluse algust

Vanemapoolne mees, kes oli üks kõrgematest ülemustest, rääkis kõige esimesena.

"Me oleme teie ettekande läbi vaadanud, preili Scully," Utles ta. "Ausalt öeldes ei tea me, mida sellest arvata."

Tema kõrval istuv mees nõudis: "Kas agent Mulder pUUdis teid kuidagimoodi petta? Teile puru silma ajada? Teile ajuloputust teha?"

Scully vastas kindlalt "Ei, sir. Agent Mulder lasi mul ise otsustada. Ei mingit suitsu. Ei mingit hämamist. Kõik oli aus ja õiglane."

Kolmas mees lõi ka sekka. Tema hääles oli vastik toon. "Nii et te arvate, et meil Ameerikas lendavad ringi kosmosetulnukad? Tapavad inimesi laserpUssidega?"

Scully manas näole viisaka naeratuse. Ta käitus, nagu oleks mees nalja teinud. "Ei, sir," ütles ta. "Ma ei usu, et meil on selle väitmiseks piisavalt tõendusmaterjali. Kindlalt väitmiseks."

"Ma lugesin tõenditest, mis teil on," uratas teine kõneleja. "Ajamuutused. Groteskseid laibad. Ja mida see teine asi tähendab? See, mida te "seadeldiseks" nimetate?"

Scully võttis taskust klaaspudelikese. Võib-olla teeb see pudel seda, mida tema ettekanne ilmselgelt polnud teinud. Võib-olla usuvad need mehed oma silmi.

Mehed lasksid pudelil ringi käia. IgaUks kõõritas järgemööda pudelis olevat metalleset.

"Meie laborikatsed ei suutnud kindlaks teha, mis metall see on," Utles Scully neile. "See pärineb laiba ninakoopast Billy Miles kirjeldas sama objekti. Ta Utles, et see on ka tema ninas. See käskis tal tappa. Seda võib mingil moel faksiks nimetada - kasutatakse selleks, et mõrva käsku edasi anda."

Pudel oli kõige suurema Ulemuse käes. Ta jõllitas seda, pUüdes välja mõelda, mida selle kohta öelda.

Lõpuks ta ainult vaatas Scullyt ja Utles: "Tuleme tagasi maa peale. Mis selle poisiga on juhtunud? Billyga? Kas tema Ule mõistetakse kohut?"

"Nad on otsustanud, et Billy isa ja piirkonna kohtuarst takistasid õigusemõistmist," Utles Scully. "Loomulikult on Billy oma osa kuritegudes üles tunnistanud."

"Oma osa?" hUUatas teine kõneleja. "Kes veel siis asjasse segatud võiks olla?"

Enne kui Scully vastata jõudis, nõudis esimees: "Kas te tahate öelda, et poiss läheb mõrva eest kohtu alla?"

"Ei, sir," vastas Scully. "Me veensime kohalikke võime kohtuasjast loobuma. Me Utlesime, et see on kõigile asjaosalistele kõige parem,"

"Kuradi õigus," kuulutas teine kõneleja. "Muud meil vaja ei olegi. Libedat advokaati Mulderilt tunnistust võtmas. FJB agenti ja "tulnukate röövi" -kaitset kasutades mõrvasUüdistusest vabanemas."

Kolmas kõneleja küsis Scullylt teravalt: "Kas kellelegi on pähe tulnud, et poiss võib olla lihtsalt Ule mõistuse kaval mõrvar?"

Scully kobas olematu vastuse järele. Kuid esimees säästis ta vajadusest kaabust kUülik välja tõmmata.

"Tuleme tagasi selle kohtumise peamise mõtte juurde," Utles ta. "Mida usub agentMulder?"

NUüd oli Scully uue probleemiga silmitsi. Oli liiga palju asju, mida ta öelda oleks võinud. Liiga palju asju, mida Mulder talle paljastanud oli. Liiga palju asju, mida peaaegu mitte keegi teine maailmas ei usuks.

Kindlasti mitte need tema vastust ootavad mehed.

Ta tegi kõik, mida suutis. Ta ütles niivähe, nagu sai.

"Agent Mulder arvab, et me ei ole üksi."

Esimees vaatas teda pikalt ja põhjalikult. Siis liigutas ta kergelt õlgu. See võis olla õlakehitus.

"Tänan teid, preili Scully," Utles ta. "Te võite minna."

"Ma tahan vaid öelda, et - " alustas Scully.

"Tänan teid, preili Scully," kordas mees.

"Jah, sir. Tänan teid, sir," ütles Scully.

Kui ta tõusis, vajus tal sUda saapasäärde.

Ainult Uks asi takistas sel veelgi sUgavamale vajumast. Kerge naeratus, mille agent Jones teda välja juhatades talle saatis. See naeratus paistis Utlevat, et naine oli päris hästi hakkama saanud.

Kui Jones ukse seestpoolt sulges, haihtus ta naeratus.

Tema nägu oli ilmetu, kui ta Ulemuste juurde tagasi läks.

Laua taga istuvad mehed tegelesid märkmete võrdlemisega.

"Tema ettekanne ühtib nende Pentagoni salastatud paberitega," Utles kolmas kõneleja. Ta raputas pead.

Teine kõneleja oli sama murelik. "Kui see ajakirjandusse jõuaks, oleks lõpp. Või kui Kongress selle enda kätte saaks.

Me peaksime kogu oma aja tulnukateja kummituste tagaajamisele kulutama."

Varem vaikinud mees Utles kibestunult: "FJB tähendaks Föderaalset Jamaajamise Bandet"

"See põhjustaks massihüsteeria," teatas kolmas kõneleja.

Esimees kuulas vaikselt, kuninad lõpetasid. Tema otsust oodates pöördusid kõik silmad tema poole.

Ta köhatas hääle puhtaks.

"Härrased," Utles ta. "Selles ettekandes ei leidu kindlaid tõendeid. Me peame laskma agent Scullyl agent Mulderil silma peal hoida. Ta peab andma meile küllalt fakte, et salatoimikud igaveseks kinni panna. Senikaua ei levi agent Scully ettekandes leiduv informatsioon sellest ruumist kaugemale. Eriagent Jones, kandke tõendusmaterjal tavalisel kombel kartoteeki."

"Jah, sir," Utles Jones.

Ta korjas kõik ettekande koopiad laualt. Need moodustasid paksu paki. Scully oli teinud põhjalikku tööd.

Siis ulatas esimees talle klaaspudelikese metallseadeldisega.

"Hoolitse selle eest eriti hästi," Utles mees Jonesile.

"Jah, sir," lausus Jones.

Jonesi esimene peatus oli büroo peakorteri kelder. Ta sisenes ruumi, millest vaid vähesed agendid teadsid. Ja mille võti oli veel vähesematel.

Ruumis oli roostevabast terasest ahi. Jones avas selle ukse ja viskas ettekanded sisse. Ta vajutas nupule. Ta vaatas, kuidas oranžid leegid aplalt kerkisid.

Ta ootas, kuni tuli oli oma töö teinud. Siis lahkus ta kiirel kõnnakul.

Ta läks peakorteri parkimisplatsile.

"Mul on vaja büroo autot," Utles ta teenindajale.

"Jälle mõni eriUlesanne, Jones?" kUsis mees. "Kena päev autosõiduks. Mõnel mehel ikka veab kogu aeg. Mina pean kella kuueni postil olema."

"Jah, oh mind õnnelikku," vastas Jones.

Ta lahkus linnast. Ta sõitis Ule Potomaci jõe ja läbi rohelise Virginia maastiku. Ta keeras maanteelt kitsale märgistamata asfaltteele.

Ta peatus kõrges kiviseinas olevate raudväravate ees. See nägi välja nagu sissekäik eravaldustesse. Kuid eravaldustes ei valvanud kaks sõdurit automaatidega.

"Tere, Jones," Utles seersant, kui Jones oma dokumente näitas. "Järjekordne töö?"

"Järjekordne töö," nõustus Jones.

Värav läks lahti ja Jones sõitis mööda asfaltteed hiiglasuure akendeta betoonhoone juurde.

Jones näitas uksel olevale valvurile oma dokumente ja sisenes.

Sees oli maast laeni ulatuvatest riiulitest labUrint. Riiulid olid lukustatud raudkaste täis topitud.

Jones ei peatunud. Ta teadis täpselt, kuhu ta läks.

Laohoone kaugemas otsas mees peatus. Ta võttis võtme välja ja avas koodnumbriga märgistatud karbi.

Ettevaatlikult asetas ta klaaspudelikese sinna sisse.

Nelja täpselt samasuguse pudelikese kõrvale.

Karpi sulgedes ja lukustades mõtles ta, kui mitu korda tal veel tulla tuleb.

Ta mõtles Scully peale. Ta mõtles Mulderi peale. Ta mõtles juhtumitest pungil salatoimikutele.

Hoonest lahkudes Utles ta valvurile: "Peatse kohtumiseni."

Les Martini järgmine "Salatoimikute" raamat

#2 PIMEDUS SAABUB

Scully püüdis ohjeldada paanikat hääles. "Ma näen neid – läbi katte. Tule, vaata."
Ta läks ees katte juurde. Rohelised valgustäpid kumasid läbi määrdunud plastikriide. Sajad täpid.
"Nad tulevad läbi seinte," Utles Scully. "All põranda servas. Seal kuhu valgus ei ulata. Ma tahan neid lähemalt vaadata."
Teised üle tema õla vaatamas, surus Scully mõlemad käed vastu plastikut. Ta hakkas kortse sirgeks siluma.
"Aaaahh!" kisendas ta.
Hõõguvad rohelised täpid olid tema käsivarrel ja roomasid ülespoole.
"Nad ronivad mööda mind!" kisedas ta. "Võtke nad ära!"